

ИГОР М. ЂУРИЋ

САТИРА сербика

ИГОР М. ЂУРИЋ
САТИРА сербика

www.djuricigor.net

ЛИКОВИ:
ОНИ КОЈИ СУ ЈАХАНИ: СРПСКИ НАРОД...
...И ОНИ КОЈИ ЈАШУ: ДАЧИЋЕВИ, ТАДИЋЕВИ, ВУЧИЋЕВИ... са
свим варијацијама и епизодистима.....

СЕДНИЦА ВЛАДЕ

(владавина "жутих", министар здравља се оперисао у иностранству)

Седница српске Владе поводом операције министра здравља у Немачкој. Стенограм:

Премијер се обраћа министру за „Докторе, медицинске сестре, и остале“:

- Чујем да си се оперисао у Немачкој. Како је било, је ли скупоћа? Какви су доктори и услови?

- Немам речи, одлични су. И нису скупи, за наше плате. Немачка је то...

- Велика земља, јака економија и индустрија – вајка се премијер – кад би' мог'o да будем њихов председник владе само један мандат. Да пос'о завршим и њима, и мени.

- Мор'o сам – наставља министар за „Оронуле болнице“ – знате и сами какве су наше болнице. Ко нормалан сме да се ту оперише?!

Министар за „Полицајце, саобраћајце, пасоше, жандармерију и расформирани ЈСО“:

- Јутрос ме звао Председник. 'Оће да га Немци чувају, чуо да имају добре специјалце. Рек'o да узмем и ја један вод за себе, видите каква је општа несигурност, ко сме да ослони на нашу полицију.

- И мене рачунај – виче министар за „Срушене касарне, приземљене авионе и осталу војску“ – Немци да чувају и мене, а *Кобре* ћу пошаљем у Авганистан, па нек се тамо вијају са талибанима к'o сав остали демократски и напредни свет.

У сали се разлеже спонтани аплауз посвећен мудрој досетки министра о демократији и напредном свету. Он себи мрмља у браду:

- Немачка је то, бре, Немац 'де чизмом згази ту купус више не ниче, а камоли купусијада у Мрчајевцима.

- Знам ја добро – надовеза се мудри министар „Празних обећања, регионалног развоја и свега као и свачега“ – да је Немачка сила. Ја препоручујем да сви паре држите у немачким банкама. Тамо су сигурне. Јер немачке банке нема ко да угаси и прода буд зашто другима. Ја сам експерт и знам шта причам.

Сви министри, државни секретари, личне секретарице, старлете и представници свега и свачега (назочни и присутни) са одобравањем климају

главама на речи министра за „Хиљаду евра акција“. Премијер бираним покретима глади браду. И он одобрава.

Неко из позадине, сакривено и подмукло добаци:

- Ни Швајцарска није лоша.

Наста граја, неодобравање и псовање:

- Никад, не признајемо!!! Она није у Европској унији!!! Зар смо зато накуповали оволике АУДИ-је.

- Ми Мерцедесе нисмо куповали!!! – виче за себе али из свег гласа премијер, сикће као гуја љута и само погледује око себе – тај што помену Швајцарску боље је да се сам јави него да га ми тражимо.

- Па, како си сад? – сети се неко да приупита министра за „Вакцинацију“ и тако мало смири ситуацију – мислим, како се осећаш, имаш ли тегобе на време, фиска ли те?

- Никад боље! Могу да изгурам још пет пуних мандата и да наручим још, цирка, пет милиона вакцина.

- Значи ли то да је питање Телекома решено – умеша се министарка „Ало Пожега, јави се“.

- Глупо питање – одговара неки од консултаната који се случајно задесио на седници владе у својству заинтересоване стране – па наравно: Дојче телеком!!!

Неко са стране сетно запева: Дојчланд, Дојчланд...

- Везе им раде одлично – рече министар за „Гужве по болничким чекаоницама“ – ја сам у ромингу звао са службеног телефона док сам био тамо и све функционише без грешке. Ништа не крчи, не кидају се везе а није ни скупо, кад погледаш. Није стигао рачун ни 300.000 динара.

Премијер се шеретски насмеши и очински упути критику:

- Да се мало приштеди, криза је.

- Да, наравно – чује се жагор одобравања у сали.

Сви знају да је Премијер строг али надасве правичан.

- Ја, само да кажем, повлачим пре неки дан дату изјаву – поново се огласи министар за „Празне казане и гладну војску“ – рек'о сам да 'ћу плату шпанског војног министра, али сам се покајао. 'Оћу плату немачког министра и да ми не набави једна маскирна униформа са немачком шаром.

- Браво!!! – осоколи га министар за „Млаћење празне сламе, брзу зараду и теткине кауче“ – Хоћу и ја у Европу, тачније у Немачку. И тетку ћу

да водим, и паре ћу да пребацим, свих једанаест, ако Бог да, јебеш Француску, Немачка је закон.

- Мајку немој да ми дираш! – зарежа неко из позадине.

- Замислите, кад би Срби били Немци – пита са сетним изразом на лицу министар за „Геј параде и остала људска права“, а државни га секретар нежно и саосећајно глади по коси – 'де би нам био крај?!

- Немци макар нису имали Сребреницу – урличе наречени секретар – цивилизована је то раса, а не к'о ми.

- Кад уђемо у Европу сви ћемо бити једно, неће више бити важно ко је шта, моћи ћеш да кажеш да си педер у сред бела дана, а не да се осећамо непријатно ко крмад по Техерану.

- Немци су Немци, дисциплина је то...

- Немци воле и педере, и Црнце, и чланове невладиних организација...

- И, што се опериса баш у Немачкој? – присети се Премијер да се ваља вратити на дневни ред.

- Сигурније је – ко из топа одговори министар за „Недостатак болничких лежајева“.

- Знам – потврђује саосећајно први министар – ето и ови из националне авио компаније, чланови Управног одбора и остали директори лете само Луфтханзом. И они износе исте аргументе: сигурније. А знају људи посао, разумеју се, баш као и ви министре.

- Па и ми се возимо АУДИ-јима: сигурније је.

- Ја, брате, купујем само храну увезену из Немачке – колико да се укључи у дискусију, и оправда дневницу, рече министар за „Коров и запуштене њиве“ – није прскана, укусна је, и: сигурнија је – што да се лажемо. А што имају пиво...

- Ја, најводем да се прошетам Шварцвалдом, то је лепота – рече министар за „Пластичне кесе и олупине аутомобила“ – видели сте и сами на шта личи Палић?!

- Имају тамо и клинику, гледао сам некад серију на телевизији – умеша се министар за „Нељубазне медицинске сестре“ и тако пребаци дискусију на чисту струку и науку.

Наста граја и невезана расправа. Свако је хтео да се конструктивно укључи у полемику.

- Немачки овчари су много бољи од шарпланинаца...

- Хеклер је закон, брааатеее....
- Бундес лига је најача.....
- Марка је била најбоља пара...

Грају прекину плачним гласом министарка за „Ненаменско трошење пара и дежурни кривац кад год то затреба“:

- Ја предлажем да и ми имамо буџет као и Немци: сигурније је за све, народу би било боље.

- Размишљао сам о томе – рече први међу једнакима – али Телеком то неће покрити а ми немамо више шта да продамо. Све смо продали, нешто чак и по више пута. Не мислите ваљда да новац набављамо из реалних извора.

- Да тражимо кредит од Немаца?! – досети се неко.

- Већ смо узели неколико. Остаје једино да продамо Србију.

- Само са Косовом у њеном саставу, другачије не долази у обзир.

- Наравно, са Косовом, и, у Европи, и са Русијом, тако ћемо достићи већу цену а нико нас не може оптужити за курварлук.

- Наравно, Немцима да продамо?! – упитно се обрати један од министара који се не меша у свој посао па је тако врло популаран код народа јер прави мање штете.

- Сигурније је – потврди премијер.

Опет наста граја, жамор, богоми се чу и звецкање чаша.

- У Немаћку живи, Алаху хфала, преко два милихона Турака: сигурније је тахмо – јави се и министар из „Мањине који нису гејеви“.

- Даће, Бог и више – увуче му се коалициони партнер, тек колико да га одобровољи пред важно гласање о Закону о педикирању и маникирању паса луталица о трошку државе.

Министар, који нити је „мини“ а још мање је „стар“, а који је задужен да обезбеди правовремену негу злостављаној деци у школском дворишту и кладионицама у непосредној близини школа, рече јавно, без трунке дилеме и свима:

- Ја бих свима препоручио да се школују у Немачкој Савезној Републици. Ипак је то домовина Гетеа, Хегела, Маркса, Енгелса, Лењина...

- Није Лењина – опомену га партијски друг још из времена политичких школа у Кумровцу.

- Нема везе, као да јесте...

- Имају ли Немци патријарха, па да га позовемо да дође заједно са папом у посету? – јави се министар за „Лептир машини“.

Сви се међусобно, и, у недоумици погледаше, и, у црну земљу пропадоше.

Експедитивно проблем реши највећи међу Титанима:

- Нека то провери министар који је више споља него унутра, па га зато и зовемо „Спољњи“, да се тако нашалим мало, ха, ха.

Сви прихватише пошалицу и насмејаше се таман колико треба.

- Не!!! – повика министар за „Докторе који не примају мито у динарима“ – тај је енглески ђак, зар да њега шаљемо у драгу нам Немачку?! Зар да на тај начин увредимо драгог нам пријатеља?! Видите како изводим колут напред само двадесет дана после операције. Зар хоћете да се са њима зајебавамо и завађавамо?! – па се пресамити преко стола и нехотице више него хотимично пробуди министра који је задужен за Србе ван Србије уколико имају пара, наравно. Он изненађен, викну:

- Признајем само немачку дијаспору и захтевам да се врате у Србију сви Немци које је Тито протерао. На тај начин решићемо питање Војводине једном за свагда. И, ако неко подигне српски барјак у Војводини, остаће и без барјака, и без руке, и без европских фондова... Ми морамо да се окренемо будућности и НАТО-у а не да живимо у митовима... – неколицина министара прискочи и примири га.

- Ја би' волео да Коридор *Квака 22* буде као немачки аутобанови: сигурније би било – изјави министар за „Порушене па поново изграђене мостове“.

- Тачно је – укључи се да подржи партијског друга министар за „Драње грађана мандатним казнама и осталим таксама“, и најави да ће грађани бити дужни да изваде нове пасоше до краја следеће године а који ће бити најсавременији у Европи (и, шире) и имаће поред постојећих, још 34 нове сигурносне мере а коштаће тричавих 18.000 динара нових такса.

Један од министара саосећајно спусти руку премијеру на раме па га упита:

- Може ли АУДИ да јури преко 250 километара на сат?

- Ништа глупље нисам чула – огласи се, најзад, министарка за „Лично праћење спортских догађаја широм света (па, и шире)“ – па јесте ли Ви

некада чули за Шумахера?! Најбољи су немачки спортисти: најсигурнији су. Заврши са неверицом шта је у ствари хтела да каже, а нешто је казати морала.

- Лично, ја ћу да се кладим на Немце у Јужној Африци: сигурније је и ако је квота мала – рече министарка задужена за проналажење поштеност судије у Србији.

- Играј из кеца у двојку - добаци јој председница савета за објашњавање европским комесарима што су неке судије добре а друге нису.

- Тако сам и мислила...

Министар за „Давање пара намењеним култури највећим неталентима у Србији“ није ништа говорио, само је осећајно, изражајно и са разумевањем, али ипак само за себе, певушио Лили Марлен у оригиналу.

- Ја сам за потпуну сарадњу са Немцима – рече један случајни пролазник кроз седницу владе који је у опозицији али подржава Владу – још је својевремено и мој деда сарађивао са њима и није имао примедби све док га комунисти нису стрељали.

- И мој је сарађивао а после је пришао комунистима па је он стрељао друге...

- И мој....

- А, и ми смо сарађивали, деведесетих, није било лоше, знате и сами...

- Није...

- Није...

- Мени је некако било најлакше 1999. кад нас је Луфтвафе гађао... некако ти је лакше кад знаш да те гађа твој и за твоје добро...

Министар за „Набавку нових пендрака“ изјави свечано:

- Ми деведесетих нисмо сарађивали са Немцима организовано, више појединачно, кајемо се због тога јер ми смо данас нови људи.

- Шта фали Хрватима и Шиптарима што су руку под руку са њима? – рече министар за „Олакшавање буџета на име очувања доње српске покрајине“.

- Забога, господине, немојте то: Шиптари...

- Извињавам случај, гос-н државни секретаре, омакло ми се, жив човек па погрешно, неће се понови...

- Да резимирамо – љутну се Премијер – журим на ручак. Операција је, хвала Богу, добро прошла, министар је још хвалије Богу: добро, и може да прионе на наручивање нових количина намештаја и непотребних лекова.

Следеће недеље, према распореду, на операцију у Немачку иде керуша Мила, сад су потврдили из града. После ње крећу секретарице по министарствима, за уградњу силикона, решили смо, боље да то обаве у Немачкој: сигурније је. На тај начин ћемо створити позитивну и надасве лепшу атмосферу по министарствима па ће можда државни службеници почети да долазе на посао.

- А, ми остали који још нисмо били на операцију у Немачкој?

- Све према утврђеној динамици, господо – закључи Премијер омиљеном му фразом.

- Има ли ко шта да пита, пре него завршимо?!

- Хтео бих ја - јави се радник обезбеђења, који је на седницама владе присутан да се не би дрпосали лаптопови – Шта да радимо са поплавама у Србији, пита ме рођак, па да му јавим?!

- Ништа – одговори ко из топа премијер – да имају насипе као Немци, не би ни имали проблеме са поплавама.

Победоносно устаде и крену а министри га тапкаху по рамену због овако ефектног поентирања.

- Али, народ..... – не заврши портир.

- Јебеш народ, ко им је крив кад нису Немци: било би им сигурније.

ГРАЂЕВИНСКИ МАТЕРИЈАЛ: И НИШТА ДРУГО!

(време барикада на северу Косова, владавина "жутих")

- Ко су бре ти људи, што подижу барикаде са балванима на суседном и добросуседском нам Косову?

- Чобани неки, господине Председниче, примитиван неки народ српског порекла, чак ни "Идоле" нису слушали својевремено. Размишља Председник, мудро, јакако, чешка се по својој седи глави.

- Колико кошта метар дрва?

- Између 30 и 50 евра, господине Председниче.

- Хм, хм – размишља и као да се нешто премишља Председник.

Већ дуже време не може да схвати шта се то догађа тамо доле. А, није: да није покушавао. Гомила саветника му свакога дана предочава и нешто говори о том Косову и том народу српског порекла доле, ама: цабе.

- Српског, кажеш?!

- Српског, господине Председниче, неко племе у изумирању, примитивно, само гусла о неким црквама и манастирима, о неком Завету и буди Бог с' нама: шта још. А, кад сагледате реалност: шта се то нас тиче, та ми смо, ипак, Европејци.

- Право збориш – потапша по рамену свога посилнога Председник, уморним покретом руке, погледа га очинским и тужним погледом и замахом руке одпусти.

"Добар момак", помисли Председник, "мало прича а и кад нешто каже ништа га не разумеш. Требало би да га поставим за премијера". Устаде па поче да хода по кабинету тамо-амо. Гледао је неки филм давно, обично мудри државници шетају по кабинету кад хоће нешто важно да смисле. А он има проблеме које мора брзо да решава. Избори су близу а њега године полако сустижу: све теже добија гласове на лепоту. Опозиција се досетила па и она почела да мантра о Европи, те му је тај адут по мало ослабила. Затим, зајебава га она здепаста Немица, таман кад помисли да је успео у науму она га полије хладном водом. Неће га у Европу и ако је стопроценти Европљанин, све док не реши питање српског народа доле на административном и добросуседском Косову. Поставили људи барикаде па удри по недужним и невиним војницима НАТО-а. Већ дуже времена му Срби загорчавају живот. Све би било лепше и простије да нема тих Срба. Сви би били срећнији, па и он сам. Укључи интерфон па приупита дежурну секретарицу:

- Јесам ли се ја извинуо Косоварима због свега што су преживели због тих барикада?

- Нисте господине Председниче – одговори сексипилни глас са друге стране.

- Одлично, пиши... – те на брзину издиктира извињење, што му за кратко уплепша дан.

"И то Косово", наставља да размишља први човек Европије, "Косово па Косово?! Како им бре више не досади?!". Председник зна да све има алтернативу осим Европе: па и Косово. Направиће им ново Косово од приступних фондова Европске уније у Рашкој области ако им је толико стало до тога. Само нек раскрче путеве. Шта нас брига, нас Европљане и светске људе за тамо неко Косово. "Ја чак и нисам са Косова" – помисли Председник.

У кабинет, најављен редно, уђе блиски Председников сарадник по том неугодном питању. Стаде мирно и викну:

- Европа нема алтернативу а ми неће ратовати са никим...

- Ни са ким – исправи га председник – иначе, добро, одлично, тако је, видиш како се може кад се 'оће.

- А четири стуба? – упита мало постиђено сарадник.

- И четири стуба, наравно, и шест тачака, и све како смо учили – сталожено одговори Председник.

- Имам нови план – рече сарадник – предлажем да признамо Косово као независну државу али без статусног опредељења, то јест: статусно неутрално. Ми би смо признали Косово само да олакшамо живот грађанима иначе никада нећемо признати Косово, и тако даље...

Мало се збуни иначе виспрени сарадник.

- Хм, није лоше, није лоше, чак шта више – промрмља Председник.

- Довољно је само "шта више", не мора: "чак" – поентира сарадник и одмах се угризну за језик кад виде Председниково лице.

- Опа, духовит, а?! Слушај, боље би ти било да мало одобровољиш ону преговарачицу, него што се са мном зајебаваш. Кад је могао Веља са Медлин можеш и ти мало – би до бола злобан Председник.

- Али, није ти лоше то што си смислио. Другим речима, уколико добро разумем твоје слабашне идеје – још би љут Председник – признаћемо их а у ствари ћемо свима говорити да их нисмо признали, то јест, говорићемо тамо где треба да их јесмо признали. Није лоше, није лоше царе! Баци петака.

Сарадник схвати да му је опроштено.

- Узгред буди речено – намерно започе сарадник...

- Треба само "узгред речено", без "буду" – лежерно га исправи Председник.

Сарадниковој срећи не би краја, изгладио је ствар до краја.

- Узгред речено, остаје ипак проблем Срба.

- Знао сам!!! – крикну Председник ко рањени орао од Мирјам – знао сам да има још нешто!!! Шта је сад опет?!

- Неће да склоне барикаде, кажу да смо их ми натерали да их поставе а сад неће да их склоне и ако их ми опет терамо. Статусно би, ипак, требало, и неутрално, наравно, да их натерамо да склоне барикаде, јер смо о томе потписали уговор са представником тисућљетне косовске историје и

илирске културе на просторима некадашње... углавном... треба склонити сав тај шљунак...

- Полако, све си помешао, полако, немој да те опет пропитујем, ајде: ко је написао "Рат и мир" од Толстоја?

- Не знам - спусти поглед на под сарадник.

- Наравно да не знаш, кад ништа не слушаш, од кад си почео да се дружиш са овима из Скупштине: ништа више не знаш!

- Извините, неће се понови. Ипак, тај шљунак мора да се склони.

- Колико кошта кубик шљунка? – прекиде га и извуче из невоље
Председник.

- Не знам – збуњен је стручњак – ал' могу да се распитам.

- Дај, види, молим те. Градим неку спомен-викендицу у Смријечном, село неко историјско, па, ко велим, грота да пропадају толики балвани и сав тај шљунак. Види, опет те молим а ја не молим никога два пута за цабе, да на следећој рунди преговора то договориш са оном лепушкастом а ја ћу видети са Ерхардом да ми то претера. Овима одоздо дај још по један косовски додаток и дуплу плату, да зажмуре на једно око да их ја не би натерао да зажмуре на оба, да се тако симболично и параболочно изразим.

- Може шљунак и балвани, али да буду статусно неутрални...

- Наравно, никако другачије...

"Рођен сам за високу политику" – помисли Председник и размисли шта да ради са здепастом Немицом. "Дал да опет активира Вељу, ил'.....". Реши да затражи пријем код Новака и приупита га за савет.

НОВИ УСЛОВИ

(немачки услови, Тадићево време)

Министар неких спољњих послова бива љубазно примљен од Председника свих грађана и његовог ментора лично.

- Разговарао сам са Немцима, имају нове услове – рече наочити министар.

- Какве, бре, нове услове?! Зар нисмо све испунили?! – виче Председник – Шта 'оће више?! Склонили смо барикаде, преговарамо са Приштином све у шеснаест, по негде и у седамнаест. Сложили смо се да буду регионално представљени, гласаћемо за њих на песми Евровизије,

демонтирали смо паралелне структуре, укинули министру за Косово дуплу плату и три косовска додатка а ускоро ћемо да укинемо и њега!!! Шта сад 'оће?

- Не питајте. Држали су ме два сата у затвореној просторији, док су ми образлагали шта 'оће. А знате да није пријатно кад те Немци затворе у неком простору па још почне да бива загушљиво. Укратко, 'оће да се извинемо због Другог светског рата. Морамо, веле, да се суочимо са болним истинама везаним за тај период.

- Каквим бре истинама?! И, зар се нисмо ми већ извинили и за то? – вајка се Председник и преслишава па уписа нешто у бележницу.

- Нисмо. Траже да јавно кажемо да смо ми криви што су нас бомбардовали 1941. и што су нас после стрељали сто за једнога.

- А за 1914. и 1999.?

- То се подразумева. Ако хоћемо да добијемо статус кандидата морамо и да надохнадимо штету Немцима, иначе ништа од Европе.

- Какву сад па штету?

- Па бомбе коштају, господине председниче.

- Па да. Има логике. Колико је то пара?

- Доста, богами, накупило се временом.

- Оно, што јест: јест. Па, ништа, да се плати, Европа нема цену ни алтернативу – рече Председник – Само се надам да неће тражити да им надохнађујемо и за Циклон Б?

- То ће касније, рекоше, кад им понестане нових услова. До тада имају још услова које нису искористили. Пут у Европу је поплочан добрим намерама али и трњем.

- Шта лупаш?! Како може трњем да се поплочава?

- Више фигуративно, господине председниче, симболично, више као хипербола...

- Добро, добро.

Сутрадан. Исто.

- Звали су Американци. Проширили су услове: траже да признамо Косово а да не признамо Абхазију и Осетију. Траже и да платимо Јапанцима одштету за Хирошиму и Нагасаки. Ништа ме не питајте, нити шта разумем, само преносим шта ми је речено.

- Узми кредит од ММФ-а и плати. Ипак су нам ти Јапанци поклонили аутобусе. Уплати и неким невладиним организацијама по сто хиљада евра донација, па нека направе пар хиљада оригамија, да им и то пошаљемо уз паре. Чекај... и... извините им се за сваки случај. Слушај ти мене: извињења никад доста.

Дан после.

- Звали су Енглези. Љути су.

- Што они: аман?!

- Кажу да су нас и они бомбардовали редно и ништа мање од Немаца, ето чак и они на Ускрс, па ми Немцима плаћамо за то а њима ништа. Али су то поменули само успут. Њихов нови услов за кандидатуру јесте да Ђоковић пусти Мареја на следећем Вимблдону, а уколико желимо у Европу. За Аустралијан опен ће да размисле, веле, ипак је и та држава њихов доминион.

- Ђаво нек их носи. Видећу са Новаком кад следећи пут буде прекинуо моје излагање. Види и ти са тим Ђоковићима: нек се извину људима.

- Хоћу...

И, би следећи дан.

- Нови услови, а? – пита гледећи испод ока Председник док министар улази у кабинет.

- Нови – уморно одговара министар.

- Шта је и ко је сад?

- Французи. Њихов нови услов је да признамо, поред Косова, и то да је Саркози висок 190 сантиметара, свакако да је височији од Карле Бруни.

- Како, бре то да признамо?!

- Мислио сам....

- Питање је хипотетичке природе, министре, немојте да ме љутите...

- Мислио сам: у кревету су исти, па...

- Министре!!!

Љутну се министар па уврђено настави:

- Ништа ја не знам. Тако ми је речено а ја само преносим, то ви видите са њиме. Знате како се прошли пут Берлускони наљутио због министра војног. Значи, ако желимо статус кандидата морамо да признамо да је толико висок и готово. Признаћете, сад ви, да то и није неки тежак услов. Нека Скупштина донесе декларацију. Ништа нас не кошта.

- Не кошта да је то једино што ће да тражи.

- То, што јест: јест, право зборите.

И би ноћ и други дан.

- Госн' председниче, сад су звали из индијског Министарства иностраних послова. Кажу, да, уколико желимо статус кандидата у марту, морамо донети закон о заштити крва.

- Шта, море, причаш?! Какве везе има Индија са Европском унијом без алтернативе. Они су само део једног од наших стубова спољње нам политике.

- Питао сам их ја то. Никакве, признају они, али подвлаче да су констатовали да нам сви постављају неке услове па то желе и они као међународни фактор у експанзији.

- Надам се да је то крај –упита клонули Председник.

- Није. Није, на жалост. Деда Мраз је поручио да ове године неће долазити у Србију уколико не признамо Косово и обашка неће гласати за статус кандидата. Обићиће само америчке војнике у Бондстилу који су далеко од свога дома усамљени и незаштићени. Каже да је одлуку донео тешка срца али и под притиском ММФ-а који му је поручио да Србија треба прво да намири дугове њима а децу, да простите: ко јебе!!!

- Ови из Ватикана...

- Они нису постављали нове услове...

- Мислио сам на децу...

- А, то...

АТЕНТАТ

(напад на Тадића из Црне Горе, где је и црње и горе)

Председник је уморан. Целу ноћ је гледао тенис. То аустралијско време га убија, прави му проблеме на послу, тешко устаје, касни на посао, а ови из опозиције све прате (уместо да прате тенис). Опет, не иде да сам себи скида сате, јер, кад погледаш, и то гледање тениса је некакав државнички посао пошто Председник у тим дуелима навија искључиво за српске тенисере.

"Ма заболе њих, опозицију, и за Србију и за корист коју има наша земља од тога што наши тенисери зарађују толике паре играјући по белом свету" – помисли Председник али га у тај ма' и у сред мисли прекину министар тениса и сам поднадулих очију:

- Јесте ли гледали ноћас?

- Јок, ти си – одговори расположено али неиспавано Председник.
- Јеси ли видео Новаков "хот-дог" синоћ?
- Министар благо поцрвене:
- Извините, нисам ја такав....
- Ма нисам мислио на то, е, бем ти, па види се да си студирао на Кембрицу... него, на оно кроз ноге, бре...
- Министар гледа у чуду, све збуњенији:
- Мислите, између ногу...
- Слушај, само још једна алузија и не идеш са мном на рукомет...
- Па сами сте рекли, и мени је било чудно...
- Ћут!!!! Ни речи више!!! Што си дош'о?
- Имамо проблем, господине председниче – настави министар званично и увређено, али се брзо смекша кад помисли на кокице ако оду на рукомет – шта да радимо са тим Николаидисом?
- Шта 'оће ти Грци сад?! Макар са њима до сада нисмо имали проблема.
- Није Грчка....
- Шта, Кипар!? Да нису нашли Милошевићеве паре које Динкић није нашао. Ја стем нем ништа!
- Није Кипар, господине председниче, то је...
- Знам, неки Американац грчког порекла оће да нам помогне плаћеним текстовима!
- Не!!! – викну министар форхендом.
- Па – умири га председник једним добрим дроб-шотом.
- Црногорци – узврати министар са пуно спина.
- Црногорци?! – направи председник изнуђену грешку.
- Јест – одоговори овај дуплом сервис грешком.
- Па какав је то Црногорац, ако бога знаш? – завапи Председник бекхендом.
- Какав је да је, они тренутно бољег немају, али ми морамо нешто предузети – затражи министар челенц.
- Па шта би са тим Скорцијанидисом?
- Николидис!
- Био онај тенисер, Сампрас, знаш да је он био Грк, али ово Пападопулос па Црногорац, први пут чујем.
- Николаидис!

- Добро де, све је то мени исто. Па шта 'оће тај Папалукас?
- Министар схвати да је бескорисно исправљати уморног председника па рече:
- 'Оће да Вас убију ради цивилизацијског помака некаквог.
- Шта море!!! – рикну Председник к'о лав Рига од Фере ономад кад су Турци гушили у кули Небојшиној.
- Вели, требало је сви да изгинемо ономад у Бања Луци и свима би после тога било добро, живели би срећно и дуго.
- Е, јеби ми оца очињег, ако сам паметан и ако ми је шта јасно. Ја прво не могу да схватим како неко ко се зове Зорба може да буде Црногорац а ово друго око мог убиства ми није ич јасно?!
- Каже да би се на тај начин Срби казнили а други наградили...
- Па ја сам Црногорац а не он... како може да казни Србе ако убије једног Црногорца... и ко је тај уопште?
- Каже за себе да је уметник, концептуалиста, са афинитетима према тероризму.. ништа не разумем а ишао сам на Кембриџ.
- Ја ништа нисам скривио том Јанакису, па ја сам се свима извинио, чак и тог дана у Бања Луци, па ја...
- Он каже, нема то везе, Срби су криви за све а Ви сте први међу једнакима, и он Вас не би убио што воли него да би одбранио своје уметничке слободе.
- Па што не убије неког Грка, него 'оће мене, јебо га Оназис, да не кажем Онанис....
- Аман, председниче, докле више да понављам: није Грк, Црногорац је!
- А, ја!? Шта сам онда ја?!
- Ви сте Србин.
- Е, то ћеш мало да попрочекаш, па ваљда ја знам боље ко сам и шта сам.
- Министар подиже руке и даде знак да је доста са празном причом.
- Важно је да ми кажете да ли да дамо демарш?
- Марш, него шта него марш и то зна се где....
- Дипломатски, мислио сам...
- И дипломатски, наравно, да се поручи том Галису да не може он да убија људе како му падне на памет, чак и због уметности, чак и кобојаги.

Него, то братство Папандреуа је ли велико, мислим јел' веће од Васојевића? Да му нахушкам ја оне моје из Смријечна, па да види тај кир Јања!

Министар клону. Погледа беспомоћно председника, поћута минут-два, крену према вратима, па стаде, поскочи и озарена лица викну:

- А на онај "хот-дог" сте мислили!!!

- Е, хвала богу, време је било – орасположи се и Председник – Него, батали то, да се не замерамо, важно је да претекосмо ономад, да не кваримо односе са Грчком због неке будале, па они нису признали Косово, јел си знао то?!

Министар затражи медицински тајм-аут, предаде меч потом јер је мало пре тога Председник направио брејк и узео му сервис. А без сервиса нема ни ручка, то се макар зна.

СТАТУС КАНДИДАТА (поводом добијања статуса)

Прокиснуо ми кров ових дана ванредне ситуације. Било снега и леда а ја на последњем спрату. Џаба секирација, пре свега она која произилази из дилеме од којих ћу пара да извршим поправке, ванредно - не ванредно: пола плафона у једној соби прекрила је влажна мрља која прети да начини још већи белај. Ипак, већ смо се после неколико дана навикли на њу. Одомаћила се.

Али, не лези враже и не липчи магарче до зелене траве. Знао сам ја да после кише сунце сине, да после ноћи дође дан, да после сузе затитра осмех. Пробудим се јутрос и зачудим: сви насмејани. Жена не гунђа о неплаћеним рачунима и што сам овејани губитник транзиције, отац не помиње лекове, мајка не помиње очеву пензију, деца не причају са страхом о Перановићу, него, море, дотурају ми кафу са ратлуком и чашицу љуте да се раздрмам. Па у глас, веле:

- Честитамо!!! Јууууупииииии!!!!

А, то је то, досетих се онако нерасађен и бунован, па данас ми је рођендан, баш лепо од њих, ама, расањујем се полагаано, зар ја нисам рођен у јануару а данас је 2 март.

- Шта слаavimo? – најзад се сетих да питам и њиховим евентуалним одговором разрешим дилему.

Увредише се подоста и сви.

- Како бре шта славимо, па 'де ти живиш, данас је највећи дан у историји Србије а ти питаш шта славимо!?! 'Бем ти човека – заврши отац тираду.

- Извините – промуцах стидљиво и уплашено.

Отац иступи напред, како доликује старом кадру и pater familias-у:

- Добили смо "статус кандидата", Србија се више сагињати неће!!!

- Најзад ћемо живети као сав нормалан свет – примети моја жена.

- И флека са плафона се повукла јутрос, тачније ноћас, чим су јавили да су Власи подмирени и да смо добили статут, флека се одмах повукла са плафона. Схватила ваљда и она да не може ништа против статута.

- Статус – исправи је отац очински строго али правично.

- Шта?

- Статус а не статут. Статут је био, на пример како да кажемо, код Савеза комуниста, на пример и тако даље.

Мајка га умиљато погледа, због те памети га је својевремено и заволела.

Одоше да буде и децу, треба веле, сада кад смо добили статус да се види шта ће бити даље са њиховим школовањем, наиме, Србија више не долази у обзир, само да се види 'де даље: Енглеска, Француска или Америка.

- Ја и ти ћемо за доручком око годишњег одмора и новог аутомобила – рече ми жена кокетно.

- Шта да се договарамо кад знаш да смо скроз без кинте и дебелом минусу а ја уз то и без посла.

- Глупости!!! Сада кад имамо статус кандидата посао ти ништа не треба, биће новца за све из приступних фондова, кажу и више него што можемо да потрошимо, да се узме, а за враћање ћемо лако.

Ућутах. Очигледно да су ме догађаји прегазили скроз неспремног и да овако велику вест дочекујем без јасне представе где сам ја у свему томе.

- Сад је и питање Косова решено – рече отац иначе задрти борац за српску ствар још од Осме седнице.

- Јеси ли видео шта значи Европа?! Једна пахуљица и готова ствар. Сад Албанци могу сами да иду 'де оће, да разговарају са ким 'оће, да се договарају са ким 'оће, да их приме у све организације у које до сада нису могли а ми

смо мирни јер наше интересе брани једна једина пахуљица. То ти је, бре, Европа!!!

- Звали ујаци твоји са села – рече мајка – од јутрос ниш' не раде, само седеду и пиједу љуту ракију – мајка је увек пребацивала на локално наречје чим би поменула родни крај и браћу – садекенале кад смо добили статус, овај, статус, не мораду да ору, копаду, косе, сеју, береду, све ће то само од себе, њиово је само да уживаду – заврши мајка зајапурена па се пребаци на градски нагласак.

Жена се, за то време, гледа у огледалу, окреће се лево – десно, подиже груди:

- Не вреди, са статусом кандидата морам имати најмање "петице".

Не смедох ни да питам на шта мисли али по њеном еротичном погледу скоро да сам био сигуран.

Нахрлише и комшије из зграде, исте оне које неће да учествују у оправци крова који ми прокишњава.

- Прашћај – вичу – сад и онако више није важно, кров ће се закрпити од европских пара.

Отац поче да пуни чаше, мајка да поставља мезе, жена да зове ауто дилере, деца да наручују квалитетније наркотице, ћерка да отказује спонзоре.

Неко викну у већ пуном стану:

- Да живи статус кандидата наших народа и народности!!!

Сложно му се одговори из десетине грла:

- Живео!!!

- Цике, цике, цај!!!

- Ај, ај, ај!!!

Чујем жамор и гласове са свију страна: Неће се више плаћати струја! Нема више пореза! Враћа се самоуправљање! Делиће се јопет полутке! Укида се претплата на телевизију (па наравно кад се више не плаћа струја)! Не мора више да се ради! Ни ови што немају посао не морају више да раде! Све ће бити бесплатно! Не мора да се иде у школу! Не мора више да се сеје пшеница! Неће бити поплава! Неће бити суше! Неће бити земљотреса! Не мрзимо се више са Шиптарима који су од данас Албанци! Хрвати ће нам опет бити браћа! Вратиће Северинин снимак! Косово је враћено мајци Србији! Нисмо више геноцидан народ! Сви нас воле, чак и Немци! Можеш да се возиш за цабе! Бићемо лепши, јачи, паметнији и говорићемо светске језике,

колико још од данас! Сви ћемо купити нова кола! Можеш опет да бијеш своју децу! Укидају се педери!

Жамор у стану се појачава, слављеничка атмосфера полако прелази у излив одушевљења и неку врсту дилиријума. Вирнем кроз прозр, који је тик до кревета, онако не устајући, и видим да је раздрагана маса изашла на улице. Вијоре се, везана једна за другу, шарена застава геј и лезбо популације са намргођено црном заставом десничарске организације. Грле се и љубе власт и опозиција. Скихендси из чисте и добронамерне заједнице ударају прстенац Ромима а све то чежњиво посматрају гејеви видно заинтересовани да се они прикључе тим пошалицама.

Заноћио сам у једној а пробудио сам се у сасвим другој земљи: уређеној, срећној, богатој, правној, толерантној, ситој, јефтиној – и то све замо захваљујући добијеном статусу кандидата. Јесмо вала чекали али смо и дочекали. Још да Огуза ухапсе у "Кад лишће пада" и ми више немамо проблема. Председник и његови помагачи су били у праву за све што су нас лагали. Их, де би нам био крај да смо тај статус добили јесенас, кад смо реално и заслуживали. Али, никад није касно: једна пахуљица у мору снега и готово. А шта нас кошта та једна пахуљица: скор па нић.

Већ се добрано једе и пије код нас, има брат брату већ педесет људи, жена и деце у стану.

- Ко ће да плати овај крканлук? – питам оца.

- Све је плаћено, од данас је све плаћено. Веле, не морамо више ни пензију да подижемо него можемо да је штекамо са стране. Наше је само да уживамо.

Уђе жена љута.

- Шта је, наопако?

За њом мајка још љућа.

- Оће и она силиконе!!! – сикће моја драга.

Посрамах се и поцрвенех, јес да смо добили статус кандидата, ал' де бре мајка у деведесетим годинама животног доба да ставља силиконе.

Исто мисли и моја жена:

- Јес да смо добили статус али то је ипак превише! Сачекај макар датум преговора.

- Ко прво, то са годинама нема везе, ниси ни ти снајка у цвету младости. Ко друго нисам тражила силиконе за оно, већ силиконске улошке

за пету и стопало док ми из европске уније не пошаљу титанијумски кук – поентра моја стара мати.

Сукоб беше изглађен и појашњен. Лакну ми. Ипак је ово превише за мене. Још кад ми син објасни да са статусом кандидата може да се дрогира ко оће, 'де 'оће и скоро цабе - умало ме шлог не стрефи.

У тај ма' улете у собу комшиница, она успијуша са трећег спрата:

- Комшија, сад може слободна љубав, ово-оно, ево онај мој се већ привађава са оном твојом у купатилу.

То преврши сваку меру. Сикнух као гуја љута. Скочих са кревета, преврнух шољу за кафу, и кренух према клозету. У ходнику ме пресрете отац.

- Морам нешто да те питам.

- Ништа ме не питај.

- Морам, важно је, оћу да променим неке ствари у свом животу, живот је предамном, ајде у собу, мирније је.

Уђосмо у собу и пре него отац проговори о поновној женидби са неком Немицом коју је упознао шездесетих на Јадрану и вијагри на рецепт, дигох главу према плафону да бацим поглед, као што сам чинио претходних дана. Флека од влаге је и даље била ту, од јутрос чак и нешто већа...

FIAT

(фијат)

Менаџери ФИАТ-а (у даљем тексту: Фијат) не могу чудом да се начуде. Тамо напоље, ван Србије, знају своје место, не зарезива их баш свако, а овде се сваки дан друже са самим државним врхом, рек'о би неко: са властелом.

Није ни чудо. Свуд је Фијат око нас. Лепо се осећамо данас?! А, не, није то због пролећа. То је због тога што су Председник или Сир Оливер (не зна се још тачно: ко?) довели Фијат у Србију!

Напунио си 18 година?! То је због Фијата! Заљубила си се?! Због Фијата! Имаш шта да једеш?! Фијат! Немаш шта да једеш?! Зато што није било још визионара да доведу макар пар Фијата више!

Фијат је све и све је Фијат. Ми смо Фијатови - Фијат је наш! Има већ предлога да се лого Фијата стави на српску заставу уместо ретроградног двоглавог орла. Да се лепо зна кад је Србија стала на ноге и престала да се

сагиње, кад је постала оно што данас јесте и што представља у свету. Какви великани у историји и култури, наука, славни ратови и вековна традиција – све то не вреди ни кишљива боба да ови не доведоше Фијат (још се не зна тачно ко?).

Па кад су већ успели да Га доведу ред је и да се мало похвале (кад већ неће други да их хвале, а требало би). То је зато што су ови из опозиције љубоморни, што нису они довели Фијат, па неки од њих ламентирају: "Их, Фијат, ми кад дођемо на влас' има да доведемо Мерцедес, али и Ладу, јер смо ми и за истог и за запад, за север и југ".

Тако, Србија осване и легне са Фијатом. Уместо химне, на почетку телевизијског програма појави се неки од Ањелија да нам пожели добро јутро. Онда следе извештаји о томе ко је све из власти тога дана посетио погоне Фијата и уверио да све тече у најбољем реду. Постоји посебна служба која прави распоред око тога кад ће Председникови а кад Сир Оливерови људи да уђу у погоне. И ови из опозиције би да вирну, ама не може. Кад они буду довели некога нека се хвале, и онако је гужва и без њих.

Председник обилазећи штале српских домаћина, и преплашене краве, ових дана каже: "Ничега од овога не би било (мисли на краве и млеко) да ја са грађанима Србије нисам довео Фијат у Србију".

Сир Оливер, у истој штали, иза које се виде већ видно нервозне и благо депресивне краве, каже: "Да ја нисам довео Фијат у Србију ове краве данас не би имале шта да једу, јер сад радници Фијата примају плате, па са тим парама купују млеко, па домаћин са тим парама купује сено, па краве са тим сеном дају млеко, па радници Фијата ујутро пију млеко, па иду на посао у Фијат који сам ја лично (и мој тим људи из министарства) довео, а довео би ја још само да сам био на власти а не у опозицији".

Кад стигне опозиција, у ту исту шталу, крава више нема, јер су престрављене и индиспониране од силних парфема и камера морале бити пребачене у ветеринарску станицу на лечење, е, онда опозициони лидери кажу: "Видите докле нас је довела ова власт, празне штале српских домаћина а овамо дају паре странцима. Кад ми будемо дошли на влас' довешћемо још најмање три Фијата, на хиљаде сименталки и хлеб ће коштати један динар".

После овога, најзад и власник штале одлази у "Лазу Лазаревић" на психијатриско лечење, штала се закатанчи и чека нека боља времена да неко скине тај катанац и посади салату унутар хумусом богате: исте.

Кажу службеници матичних служби да се повећао број деце која добијају име Фијат, иза њега Пунто итд., Новак је тек пети. Од Немање и Уроша, преко Слободана и Новака стигосмо и до Фијата. Једино се Роми не уклапају у те трендове па је тренутно најраспрострањеније име у њих: Коштуница. На питање виспрене новинарке са "јавног сервиса": "Зашто Коштуница а не рецимо Ђилас који им даде силне контејнере?", присутни Роми су одговорили: "Зато што Коштуница снима филмови о нас!!!". Роми су се, наиме, забавили својим јадом, нису они против Фијата, таман посла, само од кад постоји оно "старо за ново" све је мање секундарних сировина. А, кад су довели Коштуницу да крсти неког од својих новопечених имењака у глас су повикали: "Није бре то тај, Перхан, ала кари, није тај, онај има масну косу и облачи се ко ми".

И трендови у култури прате живот у Србији. Најважније ремек дело новије српске књижевности носи наслов "Почетак довођења фијата". Снимљен је и изузетан филм: "Фијат – дан после". Чак и Коштуница, пардон, Кустурица, хоће да сними спектакл по Басарином ремек делу "Кружиш ко Фијат око Крагујевца", где ће се са критичким освртом проговорити о мрачној страни српске историје кад у Србији није било Фијата већ је око Крагујевца киша кружила, а где раја није била рада кавзи.

Невладине организације, већ по мало заборављене, извеле су здружени перформанс испред Скупштине града под називом: "Реци то Фијатом".

Сир Оливер је отишао толико далеко да је на својој изборној листи по редним бројем два 'тео да тури "фиаТ-500" али се побунила Радио-дифузна агенција и произвођачи брашна јер то асоцира на брашно тип 500 а то је ипак Председников ресор, те је исти одустао.

Оно што боде очи српским непријатељима и осталој опозицији јесте чињеница да је Фијат дошао у Србију пре добијања статуса кандидата што говори о вековном пријатељству између Срба и Фијата. Један од чланова коалиције тврди да је то његова заслуга: "Ничег од овога не би било да ја нисам лично купио први Фијатов модел још 1900-те". Јес' да су признали Косово, ал' опет нису отишли код њих већ су нама пали у загрљај.

И лепо им је овде. Србија је богата земља, вазда гладна за новим аутомобилима а то је сан сваке ауто индустрије. Зли језици причају да Фијат дошао код нас због тричавих милијарду евра поклона српских пореских

обвезника што, наравно, није тачно. Фијат је ту јер је то остварење снова великих визионара, само да се још види: којих?

Ето, неки дан, отвара се мост по трећи пут, ал' не лези враже, док Председник или Сир Оливер, или когод други, држи-е говор-е, преко моста у позадини пролазе само Фијатова возила са натовареним фрижидерима Горење обојени у Бенетоновим бојама. И кад се ови из опозиције шетају мостом критикујући његову скупоћу, опет се Фијати возе преко њега што је, признаће се, курвински и непринципијелно. После, и једни и други седну у своје мерцедесе па оду на друго место.

Министар који гради путеве каже: "Кад завршимо Коридор 10 са заобилазницама и приступницама онда ће Фијати моћи да јуре двеста на сат и то у кривину".

Из Хага стижу опречни тонови: "Бваћо и сестве, батавите те империјалистичке ујдувме већ у граду где је рођен мој кум што ме издаде (двуги по веду) пвавите тенкове и кавашњикове".

На табели Прве српско-фијатове фудбалске лиге води Сило, други је Пунто, трећа Панда. Последња три места деле Звезда, Партизан и Нови Пазар. Зукорлић тврди да је Пазар задњи јер су велико-српске хегемонистичке клике довеле Фијат у Шумадију и ако је баш он, Зукорлић, за регионализацију, и то такву да би он Нови Пазар турио у сарајевски регион, па није поштено што не отворише бар један погон у Новом Пазару, макар за производњу "аир-бегова", пошто они знају то око ага и бегова.

Власи пишу румунској Влади: "Док не доведу Дачију у Зајечар не дајте им у Европу".

Мађари пишу мађарској Влади: "Не дајте им у Европу никако или макар док Фијат не направи модел који ће се звати Атила и који ће представљати наш национални идентитет и производити се у све 64 жупаније а са "аир-беговима" из Пазара".

Председник српске Владе каже: "Зна се црвена линија преко које нећемо прећи, Фијат волимо али ћемо се ипак и даље возити у аудијима и мерцедесима, што је порука Србима са Косова и целом свету: и Косово, и Фијат!".

Предлаже се увођење нових предмета у школама, додуше факултативног карактера: "Како је ? довео Фијат у Србију!". Деца ће бирати који ће курс похађати према томе за кога се определе и верују да је довео

Фијат. Веронаука и грађанско васпитање се укидају јер је ту све јасно: бога има или нема, грађанска права су веома растегљива материја – једино је Фијат стваран и доказан.

Чак се веома безобразно и непринципијелно умешао у све ово и Чак Норис који је изјавио "како је он довео Фијат у Србију". Наравно, нико нормалан му није поверавао.

Прва на листи турбо-фолк хитова наших звезда, сада већ и предизборни хит којим се ките разне странке, јесте песма "Фијатоманија, са текстом:

"Дрогирам се руком левом
На мењачу ми је десна
Кад сам чеднос' изгубила
Фића није била тесна
Ћинђи-минђи, опа-цупа,
У шумици поред пута.
Берлускони, Трапатони,
Ћићолино, борсалино
- тополино, тополино!!!".

Елем, фијат је један а крокодила пуно. Проћи ће и избори. Макар да се краве мало опораве да буде млека за децу.

ПС

7. мај 2012, ујутро. Ветар разноси прашину и поцепане плакате. Крагујевац спава. Србија спава. Фијат спава. Једино се краве буде због кошмарних снова по неколико пута на ноћ, у зноју и агонији. Сан је увек исти: неки људи у скупим оделима, окружени телохранитељима, са исуканим ножевима иду ка њима и мантрају: Фијат, Фијат...

ПОСЛЕ ИЗБОРА

(цакови са листићима, "жути" одлазе)

- Крађа, крађа!!! Држ' те лопова!!! – уносећи се у камеру виче скупно двојац без кормилара. Кад погледаш, кормилар им и није потребан, широко им поље, Србији је све равно – чак и у Шумадији. Имали су они, додуше кормилара али дуга је то и болна прича...

Гледа бивши Председник, а сада кандидат, све то. Овога пута тражимо ироничну досетку за почетак а упућену њему али је не налазимо. По мало га

и разумемо, некако нам делује озбиљно кад га упоредимо са другима. Наравно, то је само тренутак слабости, што би рекли духовни оци социјалиста: малограђанске сентименталности.

Зове Председник (тако ћемо га звати и у будуће, јер он више није функција већ је као и неки филозофски појмови "по себи") сарадника, верну сенку му:

- Дела, приђи, те ми реци: је ли ово истина? Јесмо ли стварно украли изборе?

Гута кнедле сарадник:

- Не знам, стварно не знам. Ја о томе нисам обавештен, Главни одбор није о томе расправљао а Ви нисте ништа наредили по том питању.

- Како је могуће да смо покрали изборе кад смо свуда имали своје посматраче који су били задужени да то спрече? Неко изгледа није обавио посао како треба. Најзад, како њихови посматрачи нису опоменули наше посматраче да ми крадемо? Никаква кординација, брате!

- Али... – покуша сарадник да нешто објасни.

Председника га прекину:

- Здрааавооо!!! Значи: здрааавооо!!!

Не да се лако ни превејани сарадник:

- Ми смо тек од њих чули да смо украли изборе и да они, додуше, нису ништа приметили на самим бирачким местима али да су њихови поједини посматрачи излазили споради себе те зато нису ништа примедбовали али чим Ви обелоданисте да нећете подлегнути притисцима и да сте договорили са онима из "мало морген", они су схватили да је свакако било крађе. Не знају ни они како и где, али знају да је било и њима више и не треба.

Председник мудро закључи:

- Мора да су неки врло способни лопови кад их нико није видео. Да, али они из Региона нису више са нама. А, и, ако је све ово истина нас ништа нису коштали колико сам схватио?!

- Да, да...

- Шта кажу остали?

- Ови што су прошли боље него су се надали кажу да је било све у реду. Они што су пропали придружују се оптужбама за крађу. Има и збуњених: они ћуте. И ми ћутимо: како смо се надали – добро смо се удали. Знате,

криза, Косово, ово, оно, свуд је у Европи власт пала једино ми и Пољаци претекосмо. Што би рек'о покојни доктор Рашковић...

- А, шта кажу, богати, баш ме интересује: јесмо ли крали само за нас или и за ове што су добро прошли?

- Кажу: само за нас а од њих.

- Ако, не дај Боже, изгубим у другом кругу, да и ја кажем како сам покраден?! – размишља гласно председник.

- Није лоша идеја, чак би било добро да то кажете и ако победите, у стилу: добио бих ја више да ме нису покрала. То, заправо, они и тврде, јер руку на срце: они су добили највише.

- Значи и ако смо крали нисмо то добро урадили?

- На жалост, тако је Председниче.

- Него да се вратимо то око крађе, занимљива теорија, фактички ако се тако приступи изборима никада не можеш изгубити: или побеђујеш, или су те покрала. Могао бих нешто о томе да кажем студентима на неком од следећих предавања.

- Хм, хм... – промешкољи се сарадник – ови из РРА су Вас упозорили да више не помињете ништа у вези факултета јер то вређа Вашег противкандидата.

- Што, па и он има диплому, шта сад није у реду?

- Има, веле, али се он не хвали тиме, чак ни својим просеком који је већи од Вашег (просек, Председниче, просек), јер је он скроман, ето није био ни на окупљању генерације на прослави петогодишњице дипломирања исто тако као што је својевремено пропустио и бруцошијаду.

- Мооореее, да нисам демократа сад би рек'о: што не мањка ономад од глади, него ми загорчава живот! Здрааавооо!!!

- Није он гладовао тад, него је постио, хиландарски, те ако је веровати нутриционистима од поста је могло само боље да му буде: смањено је ниво шећера и довео у ред триглицериде...

Погледом га Председник прекину, па поче да врти главом те узне даљински да појача звук на телевизору који није "три-де" јер је за разлику у цени накуповао књига.

- Ми смо покрадени, требао је да победимо, да освојимо најзад власт, онолики народ по митинзима (а код њих нико) и на крају: шипак!!! Неће моћи оНе ноћи, има да изађемо на улице, са стиропором или без њега, има да

изађемо на обале Београда на рекама, са Ђулијанијем или без њега, отворићемо канцеларије за брзо преборавање гласова!!! Неће моћи више то тако: да се човек кандидује васцели живот а да никад не победи!!! – бруји и пршти са звучника плазме.

Председник утиша тон, спусти главу у шаке па прозбори више за себе:

- Лош сам а нема ко да ме победи на изборима: бојим се завршићу као Милошевић.

- Није за упоређивати – уплаши сарадника тренутна малодушност Председникова.

- Није, ал' и он је поприлично пута ни крив ни дужан добијао изборе.

- Он је крао гласове!

- А, ми?

- Нисам обавештен али се бојим да нисмо, немамо ми способне људе за то, сећате се, да их имамо не би требало да крадемо гласове већ би на основу постигнутог добијали изборе, 'ладно. А, и ови наши више воле паре, који ће им мој листићи – отвори душу и сарадник.

- Право збориш – одобри му Председник – Па има ли уопште задовољних овим изборима?

- Има.

- Ко?

- Наследници онога што га поменуште мало пре, не желим ни име да му изговорим, камен ми у уста.

- Видиш – поентира Председник – он и сад побеђује, о томе ти причам. Здрааавоо!!!

Поћуташе. Први Председник прекину ћутњу:

- Друго мене брине.

Осети сарадник да је кренуло по злу.

- Како ми нисмо могли њих овакве какви су да потучемо до ногу, него су нас за мало надбројали? То ви мени одговорите, сви ви: како оваквог противника, којег не бисмо добили ни сами да смо га бирали, нисмо могли 'ладно да добијемо. Па никад лакшег нећемо имати. То значи само једно: да смо и ми начисто пропали!!! Здрааавоо!!!

Сарадник ћути, тресе му се фотеља, цупка, гледа околу, шара ногом по поду, не сме Председнику у очи да погледа, али се у задњем часу досети:

- Покрали су нас!!!

- Ко, бре?
- Исти они који су и њих покрали.
- Ко су они?
- НАРОД – рече сарадник и без дозволе напусти кабинет.

СВАКА КУЋА ЈЕДАН БАГЕР

(Лазаревац, март месец 2013)

Борба против корупције и криминала у Колубари ових дана поприма епске размере. Интензивирана је акција истражних органа и полиције под директним водством тима Владе Србије, те је убрзо дошло до епилога.

Елем, резултати су више него видљиви. Већ првога дана контроле ухваћен је један радник у вршењу кривичног дела, и то у мензи, снимљен је како узима парче хлеба које га по класификацији норме obroка не следује, и које, да ствари буду озбиљније, није ни платио. Извршен је увиђај на лицу места, проверена је документација, испитани су сведоци. Зликовац је ухапшен. Увече је Јавни сервис пренео најважније детаље ове маестралне акције тужилаштва и полиције, и још једном нас подсетио, мисли се на Јавни сервис, да је он у служби грађана и да се треба плаћати претплата како би се исплатиле зараде хиљадама недужних људи запосленим у њему. Наглашено је, у истом саопштењу, да се у Јавном сервису не краде хлеб и ако имају скоро исти број запослених као и Колубара.

Реаговао је и менаџмент Колубаре, те синдикати, као и самосталне трговинске радње из Београда и Лазареваца које сарађују са истима. Одмах је дотичном раднику одбијено од плате поменуто парче хлеба. Синдикат се оградио од незаконитих радњи тврдећи да је хлеб могао да се набави и преко њих и то на шест полумесечних рата, преко административне забране. Власти су најавиле конфискацију имовине дотичног криминалаца за којег се утврдило да има кућу, која додуше није малтерисана, али није ни легализована. *„Одакле му кућа?“* – питао се репортер Јавног сервиса – *„и то у центру Дреновачког кика“*. *„Док наши јадни посланици морају да плаћају по 150 динара ручак у скупштинском ресторану овде се разноси и капом и шаком“* – саопштила је опозиција. Ни власт није била имуна на саопштења па је између осталог саопштила *„да се министрима и председнику возни парк није обновио месецима, да авион само што не падне, да су фасаде на Дедињу пропале, док се у Колубари бахато понаша према природним богатствима“*.

Потпреседник Владе је најавио још бескомпромиснију и жешћу борбу против организованог криминала, јер постоје сумње да крадљивац парчета хлеба није то могао сам да изведе, те да је имао подршку, вероватно из

кухиње, или набавне службе, а поставља се и питање шта је након крађе радио са хлебом: да ли га је препродавао или га је сам јео?!

Колубара је поново била у центру интересовања истражних органа. Акција кодно названа „Свирање к“ дала је убрзо и друге резултате. На релацији Вреоци – Лазаревац, после муњевите акције специјалних једница МУП-а Србије ухваћено је неколико радника који су се шверцовали у аутобусу. Нису имали чак ни Бус Плус картице. Ти бедници немају своје аутомобиле већ се возе аутобусима, али не плаћају карте и тако штете државу за 80 динара по свакој тури. Одмах им је конфискована и распродата имовина.

На коповима су ухапшени припадници организоване криминалне групе која је перфидно и подло износила угаљ напоље. После опсежне истраге и неколико месеци праћења, утврђено је да дотични криминалци угаљ износе у чизмама, груменчић по груменчић, тако данима и годинама, а да нико није приметио. Оптужени се бране да су ти каменчићи случајно доспели у чизме, или остале на шарама у пети, да су чак и њима сметали те су их често избацивали, али ко им па верује после прикупљених доказа. Ти криминалци су чак износили угаљ и у облику угљене прашине, на лицу, гардероби, кобојаги су се испрљали док су радили, неки су је чак и удисали па преко унутрашњих органа износили. Нађе се ту, веровали или не, и по неколико грама вредне руде, по свакој тури. Влада је чврсто решена да стане корупцији и криминалу у Колубари на крај, па је тако клупко почело да се одмотава. И радницима који су у чизмама износили груменчиће угља биће конфискована целокупна имовина а они ће бити осуђени како и доликује криминалцима тога ранга. Њима ће кривица бити доказана уз помоћ сведока сарадника из службе за набавку ХТЗ опреме који је посведочио да су дотични радници намерно узимали чизме за број-два веће како би у њих стало више угља, а не како они тврде да би могли зими да обуку дебеле чарапе.

Због свега наведеног менаџмент је одлучио, а у спречавању даљег ширења криминала да се радницима више не даје хлеб, нити ХТЗ опрема, него нека иду по коповима гладни, голи и боси, али макар неће више бити криминала (неки су предлагали и да им се забрани да дишу али су после консултације са 3475 референата запослених само по том питању у Колубари дошли до закључка да је то тренутно неизводљиво). То ће их научити памети. Мало им је што живе у граду који једини у Србији има дан од 25 сати, и што смо први по броју механизације и транспортних средстава по глави становника у целој Југоисточној Европи, што се зида и гради где ко хоће, што је дрога најевтинија у целој Србији, што угаљ могу увек набавити код овлашћених дистрибутера по тек нешто већој цени него у самом руднику, што се греју на пару која служи за обраду угља а плаћају као да се греју на

мазут или гас, што ће им бити поплочана главна улица сад кад су сви остали проблеми решени – него је примећено, даме и госпoде, да они воле да једу сваки дан, хоће да се купају свакодневно и још би да деци купе књиге. То вређа поштене, радне, успешне и цењене припаднике заједнице који због јавашлука дотичних персoна са југићима и ладама немају где и како треба да паркирају своје ципове и луксузне али надамo се скупе аутомобиле.

Да се мало ублажи мучан утисак из Лазаревца и Колубаре, менаџмент је у сарадњи са синдикатом, преко СТР *Лабудово мудро* из Београда и преко СТР *Криви Стојко* из Лазаревца, свој деци запослених радника, који нису ухваћени у никаквој криминалној радњи (за сада), биће уручени поклончићи у виду играчака: малих багерчића и камиончића, како би деца од малена расла у правом окружењу, задојена правим вредностима и да на време схвате да се угаљ може износити само када га неки прави багер утовари на неки прави камион преко неког „правог“ чике!!!

СРПСКИ ЕУРОФАНАТИК (време Дачића – Вучића -ића)

Шта ћу ако нас не приме у Европу?! Ја сам не знам шта ћу и куд ћу?! Можда и дигнем руку на себе, Боже ми прости. Ја, ако нас не приме у Европу, не знам шта ћу са својим бесмисленим животом. Све што сам радио задњих десет година: радио сам зарад Европе. Све!!! Ја нисам ја, ако не будем део Европе.

Купао сам се редовно, престао да печем ракију, испоштовао сам сваког педера у граду, престао сам да шутирам кучиће, сматрам да су Срби лош народ који треба казнити на сваки начин. Дакле, волим све што воле млади у Европи, том бастиону демократије, људских права и богатства.

Макар датум да дадну. Било би лакше. Да не испадне да сам све ово за цабе радио. Ја сам се и задужио до гуше рачунајући да ћу лако вратити кад буду дали тај датум или, не дај Боже, кад нас буду примили у саму Европу.

Ако нас не приме у Европу, наравно са Косовом, шта ћемо без алтернативе?! Шта ћу ја лично, за друге ме није брига (јер сам се сходно европским трендовима и стандардима отуђио начисто). Јер ја сам Европи дао све: име, презиме, веру, државу, тржиште, дупе. Ја сам пустио да Европа размишља уместо мене, да гласа у моје име, да доноси законе и прописе, да ме окупира, да ме награђује и кажњава. А сад ме неће и ако сам на све пристао и трудио се да је задовољим чак и онда кад ми није било до тога. Даћу ја Косово али и то је курви мало. Ја без Европе не могу да постојим, ја сам јој се предао као Богу, одрек'o сам се своје вере због ње, немам више своје нације због ње и опет ме неће?!

Ја не могу без Европе. Нека лепо кажу шта још очекују од мене. На све пристајем, нема тога шта нисам спреман да учиним зарад, макар датума, ако не може више. А почео сам, рекох већ, и кучиће да волим зарад Европе. Раније док сам био млађи поготову кад прођем поред какве цукеле ништа ми није било слађе него да је шутнем из све снаге, па да се сит насмејем док куче кевће низ улицу. Сад: јок!!! Свестан европских вредности схватио сам да су и кучићи људска бића.

Због Европе сам са оним феминизираним, из другог улаза, прешао на „ти“, скоро на „прст у дупе“. Доста смо га вала и зајебавали док смо ишли у школу. Европа ми је ето помогла да схватим своје грешке и заблуде и да се покајем. Европа никад не греша. Ко смо ми да сумњамо у Европу?! Тек мрве људске и не-европске. Европа чак и кад греша то чини за наше добро. И када нас бомбардује то ради да би ми постали бољи и паметнији, па да после тога постанемо чланови те многољудске заједнице народа. Она нас руши да би нас градила, баца на колена да би нас кредитима придигла, гура у дужничко ропство да нас што више веже та себе, мајку нашу.

Европа нас је паметно растурила да би нас све поново спојила. Некад је Европа ратовала међусобно, сада ратује само против нас. Некад су све нације биле посебне сад постоје само Немци и нешто Енглеза. Милина, не мораш све да их памтиш и учиш у школи. Сад су сви победници, и, у Првом, и, у Другом светском рату, само је Србија изгубила оба. Избрисани су сви злочини, јер се људи сад волу, само се српски помињу јер нисмо добили датум. Ето, Хрвати уђоше у ЕУ нико им више не помиње Јасеновац и остале логоре, међу којима је било и дечијих, а за Олују и Бљесак већ и да не говоримо. Кад буду нас примили у ЕУ неће ни нама више спомињати Сребреницу.

Ја не могу а ви како 'оћете. Ја би се радије одрек'o оца и мајке него да останем без Европе. Схватите ме, ја немам другога излаза, све сам ставио на ту карту, без алтернативе ја немам шансе да преживим, без приступних фондова обашка. Ако нас не приме, све ће стати: трава више неће да расте, свеће неће цветати, овце неће блејати, деца се неће рађати (а ако се не рађају кога ће онда усвајати геј парови и куповати богати али јалови парови из Европе), нећемо имати чиме да прскамо њиве, краве ће морати да дају здраво млеко, мораћемо да једемо непрскану храну из наших башти и да је наливамо са ракијом коју смо примитивно пекли у двориштима својих дедова. Чуш, здрава храна? Ма нећу ни да чујем. Мој се желудац, а зарад Европе, модификовао само за генетски модификоване производе, који ће једнога дана од моје деце начинити супермене европске и који ће бити стасити као Ромпеј а моје ће ћерке личити на Меркелову. Сад кад сам хтео Кацина да прихватим за свога рођеног брата они неће да нам дају датум. Ми им дајемо целу Србију

а они навалили на Косово па Косово, јебало их Косово више. Веле: није више ваше али морате да га дате! Ко да ми немамо и другу покрајину, па ето им ако им баш треба покрајина.

Ја без Европе не могу, без Србије 'оћу али зарад Европе. Кад будемо део Европе више нас неће бомбардовати него ћемо ми, раме уз раме са осталим демократским и братским европским народима, бомбардовати друге. Увек се нађе неко ко није у Европској унији којег за његово добро требаш сатрети са бомбама.

Још кад би нам евро постао званична валута, да се најзад најдебем мајке оним дилерима са ћошка што стално нуде неповољан курс, и кад купујеш и кад продајеш. И кредити ће бити лакше отплатљиви кад будемо у ЕУ јер ће нам плате бити огромне, нећемо морати ништа да радимо јер ће нас наши пријатељи из Европе помагати капом и шаком.

Да вам прако кажем, због свих тих европских интеграција престао је и да ми се диже. Јесте да сам жену одгурнуо од себе, примитивка је хтела да се и даље спајамо ко мушко и женско, нема појма о слободи избора, различитости и тако даље. Не знам прави разлог за недизање, нисам то учинио намерно (мада бих, да се то тражило као један од услова), већ једноставно и он се збунио. Све те сексуалне слободе (ипак) довеле су га у заблуду а он сељачина балканска навикао само на женско и сад престао да слуша (а, ова моја то злоупотребљава кад год може, па ме после срамота што сам се не-европски понашао и легао са својом женом). Кад стигнемо у Европу добиће он вијагру, па има да се пуши. Нико га неће питати шта се њему свиђа, већ ће бити важно шта се Европи свиђа. Толике бомбе са осиромашеним уранијумом потрошили, толико војску хране на Косову, а ми ни хвала да им кажемо, макар повремено да се нагузимо, да виде људи да су добродошли.

Ово је био леп период, док смо испуњавали услове. Не мораш да размишљаш, само радиш шта ти се каже, они знају шта је добро за тебе а шта није. Све што урадиш лоше можеш да се вадиш да је то због Европе. Ми нећемо променити понашање ни после, поготову ја, али би био ред да тај датум добијемо па да знамо да нисмо слушали узалуд. А стварно лепо и некако узвишено звучи: Европа нема алтернативу! Ми морамо у Европу! Најежим кад год чујем то. Колосално. Из саме пароле ти је јасно да нема другог пута, да нема другог избора, да нема цене коју нећемо платити само да тамо стигнемо.

Ако нас не приме у Европу ја ћу да се самоспалим пред канцеларијом за европске интеграције. Мени живот не треба. Нека види Европа да има децу која су јој верна до смрти. Спреман сам живот да дадем за Европу, да се борим за њу, не жалећи да у тој борби... да, то сам већ рекао...

ПРЕДСЕДНИЧКА ДИПЛОМАТИЈА (Николић је председник а Вучић још није)

Председник у присуству потпредседника а овенчан дипломом свршеног студента, мудрује, како му и приличи:

- Обећали смо да ће бити боље и обећање испунисмо!

Потпредседник намргођен и некако патетично позиционираних фацијалних мишића, све човек мисли „саће се расплаче над васколиком српском судбином“, клима главом у знак одобравања, јашта и он мудро, па проговара:

- Али народ то не зна да цени, кад пустиш затворенике амнестијом, буне се, кад апсиш, опет се буне, ево и ови са Косова, за њихово добро покушавам да их се отерасимо али они ни да чују.

- Да, да – клима главом председник а кипа му јеврејска остала од посете Израелу игра по глави свиклој на шајкачу или шубару – али мора се ипак признати да смо успели. Прошли председник се само извињавао, додуше и он коме год је стиг'о, али ја се за разлику од њега при том и клањам до земљице. Дочим, прошли председник се извињавао јер је издајник, страни плаћеник и петоколонаш, а ја то чиним за добро Србије, да се она не би сагињала и клечала, зарад мојег шљивика у Бајчетини, зарад свакога сокака у Шумадији, зарад Булевара Зорана Ђинђића у Београду, зарад Европске уније и датума који нема алтернативу. Ту је разлика између мене и њега, ако изузмемо оних 70.000 гласова разлике између нас.

- Боље од овога нисте могли – повлађује му потпредседник – и, ако ме питате јесам ли задовољан, рећи ћу вам: па наравно да нисам! Ако ме питате је ли могло боље: није! Ако...

- Ало, еј, смири се, ниси код Тијанића на РТС те да претиш и плашиш народ, смири се, чуће те моји саветници! Какве то везе има са мном?

Примири се млађи од двојице великих.

- Оппростите, ови са Косова ме тотално излуђују. Цео свет ме признаје као српског Елиот Неса, ено премијера већ ките ореолом новог Де Гола, мада по висини пре би ја то требало да будем, Ви ћете бити нови Вили Брант, а они нас ич не зарезивају ни за суву шљиву. Само, укинуће њима Били плате, па има да се пуше. Али, ако ме питате какаве везе то има са Вама, рећи ћу Вам: нема! Ако ме питате јел могло боље...

- Еј!!! – подвикну председник овога пута куд и камо одлучније, насу потпредседнику мученицу из Бајчетине, па оде са друге стране великог астала на којему, да простите, он столује. Седе, те збаци са рамена талит, оно јеврејско шалче те уместо њега стави ленту Јерусалимског патријарха а преко ленте палестински шал.

Виде потпреседник да са њиме нема шале и да се бацио на тешка дипломатическаја мисленија.

- Како прође у Израелу? Јел'скупоћа? Каки су им затвори? Извинули се њима?

- Нисам се извињавао али сам морао да клечим на разним местима, умал' се не опрљих од ватре. А, ти како прође у Хрватској? Јеси ли видео Северину?

- Није лоше, нису ме терали да клечим али сам морао да се улизујем, јер они ће ускоро бити чланови Европске уније а знаш да смо се договорили на Влади да се улизујемо ко год је из ЕУ. Нисам имао алтернативе али ако ме питаш...

- Други пут ћемо боље да се организујемо – вели председник – ја ћу да кренем из Карловаца а ти из Вировитице, па кад се нађемо између Огулина и Карлобага, да клекнемо заједно и извинемо се редно. Можемо да поведемо и премијера, он нека крене из Вуковара, па да цео државни врх клекне како и доликује и како смо их већ у добром маниру и навикли. Да виде да смо и ми спремни за Европу.

- Брине ме, хоће ли штети премијер да клечи?

- Кад зна да клечи испред трубача има да клечи и за добробит Србије. Најзад, даћемо му један "блекбери" а ти знаш како је он слаб на њих?!

- Право и мудро збориш пресветли преседниче, мада, ако ме питаш је ли могло боље...

Подигнута председникова рука беше знак да се престане.

- Него, виде ли ти како ја заврших ствар са Босанцима и реших питање тамошњих Срба?

- Прелијепо и шућур, ефендијо – рече потпреседник, па се и сам збуни од својих речи, те стави руку на уста као да хоће да поручи да то саме речи из њега извиру без његове контроле.

- Елем, у Босни живе Босанци, наравно осим Бошњака и Хрвата, и готова ствар.

- Изванредно. Ето и ја кад бих у Хрватској, у пријатељској посети тој тисућљетној култури, видех да су и они пронашли коначно решење по питању мањина, додуше, тамо их више нема, нема Срба, али су и даље сви Хрвати и примљени богоми у ЕУ, и ако мене питате ја се не бојим избора уколико ћемо на њима победити... – начисто се збуни већ збуњени потпреседник у жељи да буде конструктиван и покаже знање прилика и страних језика.

Схвати то мудри и намргођени председник по чијој се фаци најбоље види да нам не иде баш најбоље и поред његових бриљатних дипломатских бравура широм света.

- Тако ћемо и у Црној Гори да решимо питање Срба. У Црној Гори живе само Црногорци осим нешто Бошњака и Албанаца.

- А у Војводини живе Војвођани раме уз раме са Мађарима, Словацима, Хрватима и другима – ускочи одушевљено потпреседник схватајући полако матрицу генијалног председничког плана.

- Браво! Видиш да можеш кад хоћеш – похвали га први за ту прилику специјално насмешен, па настави:

- У Србији живе Шумадинци, ето то сам ја, мада сам ја из Бајчетине, ондак Београђани, то си ти, затим Мачвани, Колубарци, Крајинци, и тако редом, оне са југа не знам како би назвали...

- Паприкари – предложи потпреседник.

- Може! - прихвати мудри.

- Тако ћемо решити и проблеме са овим споразумом а са добросуседским нам Косовом, које нисмо признали и нека ми неко покаже где то пише! Најзад, шта ја имам као рођени Београђанин да се бакћем око тога. На Косову живе Косовари и тачка...

- И Метохијци – додаде патриотски председник...

-... и Метохијци, поред већ постојећих Албанаца и Цигана...

- Треба с правне стране, мада сам ја завршио менаџмент, да видимо како да избришемо оно "српских" из назива Заједница српских општина и од сад то називамо Заједница општина Косовара!

- Одлично! Имамо сву силу овога света да тај план спроведемо у дело – рече потпреседник.

- То ми нешто познато звучи?!

- Ма, то су својевремено истим речима поручивали нашим противницима: имате сву силу света на располагању да спречите Шешелја да победи на изборима. Ел' се сад сећате?

- Ех, то су била добра времена – рече председник – Србија се сагињати неће, поручи Милошевић, а ми сви усправно у рат против целог света да сачувамо Косово и тамошње Србе који тада још нису били Косовари. И, да видиш, победисмо. Јел' се сећаш, једино ми не прихватисмо Кумановски споразум, какви смо јунаци били. Ја и кум још и војводе, и ако нисмо били из Војводине...

Изгуби се сетно председничков поглед у даљину присећајући се прошлих јуначких времена. Али!!! – дужност пре свега, брзо се поврати па рече:

- Доста приче. Хитај за Брисел са премијером да пренесете нашу нову политику везану за преговоре између Косовара и Албанаца. Не часи ни часа, и не давај премијеру "блекбери" док не потпише и не рукује се једно двадесет пута са Тачијем, то ће му смањити рејтинг овде. И поручите Тачију да ћу му

дати орден и клекнути пре њим тражећи извињење у име свих Шумадинаца, само да нам не шаље овамо више те Косоваре у буљуцима свако мало! Замисли, дођу овде и тврде да су Срби, ко да Срби постоје?!

Бомбардују и плачу, мајку им јебем, или: РАД ОСЛОБАЂА!
(љубав се рађа, Вучићево време дошло)

Прво је премијер Србије послао озбиљну и садржајну дипломатску поруку: *Ова рука путује да се с' Вама рукује!* Меркелова је још озбиљније одговорила: *Ове руке хрле да СС СА Вама грле!* Онда је Влада Србије послала поруку у којој је указала на тешку економску ситуацију: *Када видиш мачку да се уз дуб пење, повуци је за реп и сети се мене.* Немачка влада је одговорила: *Кад се љубав на песку пише - онда ветар дува и све то избрише.* У фусноти је додата метеоролошка слика Немачке где је било евидентно да је тих дана дувао ветар.

Онда је премијер Србије стиг'о у Дојчланд. Постројио се вод, није слутило на добро кад се Немци построје са М/48 пушкама (то знају најбоље неки Томини рођаци из Крагујевца), али премијер претече. За време његове посете Меркелова као сваки добар домаћин није постављала никакве нове услове, осим старих, јашта. Али пошто то нису нови, већ стари, такорећи беда од условчића, онда није било вредно ни помињати их. Шта је то, на пример, да признамо Косово као независну државу, да се по'апсе клинци који су демонстрирали ономад (на чији позив, између осталог?), да се призна редно и како требају геноцид у Сребреници, и то да се призна да је то већи злочин од холокауста, да расели то мало Срба са Космета укидајући им помоћ и институције, и тако то, шта гођ, и тако даље, и тако ближе. За Украјину су нас схватили, схватили су да још није време да казнимо Русију што не тражи од нас да признамо Косово, за наше добро. За то је Влада републике Србије добила невероватно дугачак рок од чак десет дана. Дакле, следећу недељуипо дана нас неће притискати по питању Украјине. При том је канцеларка Немачке са правом подсетила нашег премијера да су Срби Немцима дужни по питању Русије још од Другог светског рата јер су европски и демократски народи још тада помагали Немачкој испод Стаљинграда са својим Црним, Ханџар и Скендербег дивизијама а једино су се незахвални Срби крљали међусобом, тако да нису имали времена ни за

Стаљинград, ни за Москву, а камоли за да се припомогне око Аушвица или Треблинке.

Међутим, није све прошло без проблема и условљавања. Сенку на новоуспостављене и вековне братско-сестринске односе Немачке и Србије, ипак је бацио један услов постављен од стране немачке администрације. Како да рекемо: нов услов! Без тога можемо да се сликамо са оних седам које смо готови да испунимо. О чему се ради? Наиме из Немачке је дат налог за малог (али не Синишу јер је он ипак Мали), да за време трајања Мундијала у Бразилу, грађани, грађанке и грађанчићи Србије, морају да навијају за Немачку. Прво ће се поделити флајери да људи науче Данке дојчланд, чак ће то морати да уради и мали (али не Синиша) Љајић из Роме. За Боже правде, како му драго, то је демократија и избор, богами за Данке дојчланд неће да може. Без тога Србија неће бити спремна да са придружи породици европских народа. Сами смо тражили да нас приму, па сад има да се трпи кад примамо. Ово последње није речено али се подразумевало.

Изворни текст на немачком језику:

Danke Deutschland, meine Seele brennt!

Danke Deutschland, für das liebe Geschenk.

Danke Deutschland, vielen Dank,

wir sind jetzt nicht allein,

und die Hoffnung kommt in das zerstörte Heim.

Превод на српски језик:

Хвала Немачкој, моја душа гори!

Хвала Немачкој, на драгом поклону.

Хвала Немачкој, много хвала,

сад више нисмо сами,

и нада долази у нашу порушену домовину.

(Преузето из Википедије, морам ово да наведем да ми се не најебу кеве ови џабалебароши што чешљају плагијате док село гори).

Због свега наведеног, у Скупштину Србије је послат законски предлог по убрзаној процедури, јер првенство само што није кре(с)нуло а не постоји законска регулатива која регулише ту област. По том закону биће строго санкционисани сви они који не навијају (искрено) за немачку репрезентацију, не-устајање и не-певање кад свира немачка химна (и у својим домовина, чак и онај бацач кугле који није баш мали а није ни Синиша), и посебно

неискрено и неосећајно радовање кад Немци дају гол. Није довољно само ради форме скочити и као радовати се, већ мора да се осети да ми стварно волимо Немце и мајку нам немачку државу. Најригорозније ће се, ипак, кажњавати ширење панике по друштвеним мрежама о томе како Немаци немају појма, како су се успаничили, како не знају да раде свој посао, не могу сто година да дају гол, да су Шпанци бољи или да ће, не дај Боже, Немци изгубити. За оваке прекршаје ће се одмах одређивати притвор који ће трајати до правоснажне пресуде и транспорта у неки од логора, који ће се у међувремену изградити.

Уколико, не дај Боже, пу,пу,пу, да куцнемо у дрво и померимо се с'места, Немци, неким чудом изгубе, онда су грађани Србије дужни да на друштвеним мрежама коментаришу како је за пораз крив судија, ОЕБС и центри моћи, као и да се блокираду и хакуједу сви сајтови што тврду другче.

Грађани Србије, по нацрту новог закона, биће надаље дужни да се кладе само на немачку репрезентацију а кад добију, јер ће добијати и ако су квоте мале, биће опорезовани са 90% на добитак, од чега ће 1% ићи за помоћ угроженима од поплава а осталих 89% на враћање дугова Немачкој. Кад смо се задуживали било нам је лепо а сад кад треба да се врће: куку и леле. Не може се тако у Европу, народе стоко једна!

Да би се закон могао спроводити, јер је познато да је Србија земља која доноси законе које нико живи не може да спроведе, (на пример, Закон о саобраћају који је европски али немамо пара да закрпимо рупе, или Закон о полној равноправности који гарантује равноправност женама у Србији али не спречава их да једу лист салме и парче леба кад се порађају), Немци су обезбедили неколико милиона еуро средстава како би закон заживео. Да се за те паре изгради неколико концентracионих логора, ништа посебно: бараке, купатила и пећи на чврсто гориво. Пројекти већ постоје а Влада Србије је дужна да обезбеди локације (које такође постоје око Старог сајмишта и Бањице) те да убрза процедуру и обезбеди радну снагу. Јер: РАД ОСЛОБАЂА!!!, даме и господо еуро-скептици

Већ први дан, након што је обелодањено да су нам Немци од сад највећи пријатељи, некако је све у Србији живнуло: сунце сија - а колико јуче циклони (не циклон Б, матер вам опозициону и издајничку, већ циклон Тамара), вода тече у својим токовима - а колико јуче се разливала де јој се курцу ћефнуло, да прости Меркелова ки рођена сестра, живот иде са

мизерних двајестину посто банкарских камата, људи се рађају и умиру, уз парче саламе, и једни, и други. Како да кажемо, кроз читаву историју нам је немачки братски народ помагао да умиремо у што већем броју. Шта су могли то су помогли. Нису ни они свемогући. За сунце, воду и рађање има да се побринемо сами. Доста је било уравниловке.

Меркелова је отворила душу:

- Све што смо радили, радили смо за ваше добро! Сад кад смо сви браћа, ја сам наравно сестра, евентуално тетка, јер ма како вама изгледало ја сам ипак једна жена, често несхваћена, елем, више ништа није важно. Ви ћете морати признати Косово, па и као вас не примимо у Европу, макар сте учинили добро дело. А, и избегли сте ново бомбардовање.

Вучић је сузних очију, видно потресен, одговорио:

- Ми знамо шта су наше обавезе, шта смо обећали, не морате да нас на то подсећате. Као одговорни људи, који држе до речи, признаћемо и Косово, и Војводину.

У том трену је прекинута конференција за штампу да би српском премијеру објаснили да, за сада, Немци нису тражили признање војвођанске независности. Он је на то начуљио уши, климнуо главом, ућуткао новинаре речима „доста приче“, и наставио:

- Ја знам да наши немачки пријатељи нису тражили од нас да признамо независну Војводину, али извин'те, сложићете се са мном, да ми морамо нешто и сами да урадимо, за себе. Ако питате: да ли ми се то свиђа, а немам проблем са тим да кажем, не, не свиђа ми се, али морамо због Србије до То... - тргну се и стаде на време.... те настави - Хвала свима који нам помажу али највећи терет око распарчавања и уништавања Србије ми морамо преузети на себе и ја сам сигуран да ћемо успети у томе.

Тада је обезбеђење Меркелове на силу удаљило српског премијера од микрофона а она се извинула присутнима речима:

- Још је млад, узаври му крв, па се по некад начисто изгуби. То што му крв узаври није лоше, по мени, али што се губи, мораћемо да видимо са Томом.

Влада је у авиону за Београд донела одлуку да се из робних резерви обезбеди неколико милиона немачких дресова, који ће се поделити грађанима (овима из поплавлених подручја даће се и шор'цеви те штучне) и које ће бити дужни да носе у време трајања светског првенства. Мањине неће

морати да носе немачке дресове јер би то била чиста дискриминација, не морају чак, ако неће сами, ни да навијају за Немачку. Они могу и требају да навијају за своје матичне репрезентације. Сад је проблем, Мађари су пукли са фудбалом а Албанија ће се квалификовати за Мундијал 2346 године (можда), када се фудбал буде играо на Месецу. Али зато Хрвати и Бошњаци имају за кога да навијају, Хваљен Исус и Слава Алаху. Црногорци ће се, као по обичају, опредељивати за некога од последње побројаних. Већ има најава да су Ловћенац и Мали Иђош послали телеграме подршке Ковачу и Сушићу.

Строго је забрањено, вели даље закон, истицати српска обележја у време трајања Мундијала. Прво, нисмо се квалификовали, па ко нас јебе. Друго, српска тробојка може повредити национална осећања немачких фудбалера чији су преци гинули за слободу немачког народа по Србији, а поготову ових из старих немачких породица типа: Боатенг, Мустафи, Кедира, Езил, Подолски, евентуално и Клосе.

Законом ће бити тачно наведена процедура како се треба понашати у случајевима кад Немачка дадне гол, а како кад га, не дај Боже, прими. У овом другом случају, грађани Србије се морају понашати како се иначе понашају људи кад га примају: има да стењу, плачу и трпу. Ни братском немачком народу тада неће бити лако. Уколико Немачка, дај госпде Боже, освоји Мундијал, онда ће као помоћ и награду грађани Србије добити по једну сличицу фудбалера Немачке (како се коме заломе) а ови са поплавлених подручја, богами, по две сличице. Па грађани онда могу да се мењаду кад буду ишли на радне акције.

Најзад, Влада републике Србије је одлучила да штампа једну брошуру коју ће бесплатно поделити (свашта има бесплатно од кад смо браћа сас Швабови) и којој ће пластично бити објашњен историјат братских немачко-српских односа. Средства за штампање су обезбеђена из фонда за помоћ поплавленима, јер је ово прече. У књизи ће се са топлином и љубављу (а како би могло другачије?!) објаснити и описати историјски пут два братска народа од Берлинског конгреса, заједница око анексије Босне, преко Великог рата, боравка Црњанског и Андрића у Немачкој, па Други светски рат када су Срби били најцењенији народ у Европи од стране браће нам Немаца (сто за једног целог и педесет за једног фаличног). Описаће се Немачка помоћ српском народу око борбе за независност Словеније, Хрватске, Босне и Косова. Па онда толико гориво и бомбе потрошене за наше

добро 1999. Биће дата и људска димензија тим односима, у виду приче о томе како су немачки пилоти плакали док су нас бомбардовали током прошлог века, свега неколико пута, ништа посебно. Бомбардују и плачу, мајку им јебем.

ПС

Дужио Цига магацин у некој фирми. Дошла инспекција па врши попис.

- Фали ти џак пасуља - кажу магационеру.
- Појели мишови - одговара овај.
- Фали ти и џак брашна.
- Појели мишови.
- Фали ти и џак бибера, јесу ли и то појели мишеви?
- Јесу, госн' инспекторе, једу и плачу, мајку им јебем.

ПИСМО ЈЕДНОГ ОБИЧНОГ СРПСКОГ БОТ-а

(Вучићево историјско доба)

Љубезни чернејшији преседателу попечитељстава и васколиког серпства, од Огулина до Ђенерал Јанковића, од Сентандреје до Стона, ево Вам се понизно јављам ко што је роми Вук сочињавао подершку Великом Милошу. Дозлогрдило ми је, дараги Демирјурже свакојакога добра српскога што живи у Србији, да простите док ја јем говна и пишем артистичкаја и хуђеженственија сочињенија, други раду радњу, живу и богатеду се, па сам решио да и ја постанем експерт и да у духу савета који Вама стижу од експерата сваки дан и ја нешто посаветујем Вашу висост број 1 а за општу ползу народну. Заузврат, надам се, да ћу добити препорученије неком одбору Ваше царствујушће странке, да ме где-год удоме, да примам апанажу и спороводим реформическеје науме.

Имам овде да изнесем, у својству новопеченог експерта, следеће предлоге дивану и Највећем међу једнакима, зарад још већег приштеденија и још најбољшенијег прикупљања харача од злих и прљавих граждана и земљоделника, који не схватаду да се реформе спроводе за њихову ползу. Даље ћу писаније наставити нормалним језиком, ово претходно је било под утицајем моје припреме да Вам се јавим, па сам читао како су се умни људи обраћали својевремено кнезовима и краљевима.

Дакле, предлажем следеће реформске мере:

- укинути болнице, домове здравља и клиничке центре (наравно, најпре сеоске амбуланте). Велика уштеда, признаћете. Доста су се грађани Србије

лечили на застарели начин по којекаквим државним болницама. Болесници у Србији треба да изађу на тржишну утакмицу, да се лече у приватним установама за своје паре, да се сами боре за своје лечење а не да све очекују од државе;

- укинути све државне школе, од вртића до универзитета. На тај ће се начин поред уштеде у новцу смањити и број незапослених школованих људи, јер ако остану нешколовани, а остаће кад се укину школе, онда не могу да траже посао као школовани (схватате ли генијалност ове предложене реформске мере?!). Ко хоће да се школује, на шпекулативно тркалиште нек излегне (још ме по мало држи) па код приватника. Ето и деца политичких функционера и разних директора се школују по приватним школама у иностранству, па шта им фали?!;

- натерати законским (реформским, јашта) мерама пољопривреднике да ОНИ плаћају субвенције држави. Ако хоће да раде земљу има и да плате (осим Арапа, наравно). Ко нема да плати, даће десетак кад покупи летину а за то сакупљање биће задужени сеоски кметови (децентрализација, дакле) који ће даље распоређивати то агама и беговима а ови ће њима њихово а падишахово: њему. Ово законско решење је преузето из неких иностраних искустава која су некако најпримењивија на нашим просторима;

- увести порез на поплаве и кише. Примећено је, наиме, у последње време да се грађани Србије самопоплављују дозивајући додолама кишу а све у циљу да их вода однесе па да после добију решења и паре. Зато им на хуманитарну помоћ треба одрезати једно 30-40% (не треба претеривати већ онолико колико могу да поднесу, знам да сте мека срца) па после нек додолају и певају до миле воље („кад си равно, кад си равно, штој си водоплавно?“, никад нисам разумео овај стих);

- увести порез на порез. Сваки порески обвезник има да плати порез на порез, јер скупљање пореза кошта, и све те трансакције, и тако даље;

- увести таксу за незапосленост. Не може неко цео дан да лежи код куће и да ништа не ради, и никакво му није оправдање што нема посла (глупље оправдање нисам чуо). Нека нађе! Ако, пак, хоће да ништа не ради, има то и да плати;

- увести право прве брачне ноћи које ће конзумирати тренутна власт на свим нивоима. Ово, додуше, не доноси никакве уштеде и приходе али лепо звучи и још лепше изгледа;

- Али!!! Увести свадбарину. Па лепо, кад се засладимо (надам се да ћу и ја ускоро бити у власти) са младом (или младожењом), и такорећ' је разрадимо, онда је ред да младожења (или: млада) дреши кесу и плати пошто му враћамо стратешког партнера скоро неоштећеог (не може се од умора, и тако даље, схватам Вас). Уколико се појави нека битанга у виду Краљевића

Марка и хтедне да стане на пут реформиским законима укидајући свадбарину, одмах га ухапсити па у ћорку с' њим;

- у Јавни сервис (и један и други), примити још једно осам хиљада људи да може из сваког засеока да се јавља о успесима владе а и да има ко да потроши нову таксу. Уједно отворити и једно осам 'иљада нових агенција да има где да се потроши прикупљени новац, јер пара мора да се обрће, а и да се удоме, овакви као ја који пристижу са свију страна према реформама и тако даље;

- увести порез на децу. Лепо им је док их праве а после држава треба да води рачуна о њима. Зато су геј бракови препоручљиви у нашим реформама јер ту нема деце, порођаја, трудничког боловања, дечијег додатка, школовања и тако даље, по некад само треба да се ушије дупенце, али шта је то: мало конца и добре воље;

- увести таску на пражњење контејнера. Примећено је да се у последње време контејнери празне мимо комуналних служби и да се сумња да то грађани раде самоиницијативно. По новом законском предлогу, за који је европска комисија дала највећу оцену, контејнере ће од сада моћи да празне само они грађани који имају лиценцу за то. Добијање лиценце ће да кошта охohoооо;

- комунална предузећа да уведу нов начин обрачуна воде и изношења смећа, где ће се корисницима обрачунавати и наплаћивати и вода која стиже са поплавама, и са неба, као и однесено смеће која та иста вода (углавном) однесе;

- увести порез на отпуштање и законски стимулисати ту меру као би се скупило што више средстава. Ко год буде отпуштен са посла има да плати држави штету насталу од тога, јер као незапосленоме више му фирма не плаћа доприносе и порезе па је држава на чистом губитку. Са друге стране, стимулисати послодавце са по 10.000 евра за сваког отпуштеног радника;

- КО ГОД ДРЖИ НЕПРИЈАВЉЕНОГ ПЕНЗИОНЕРА у кући (ово је врло важно) да плати глобу. За пријављене пензионере плаћаће се месечна такса (није претплата) и то на основу величине пензије и електричног бројила. Могуће је пријавити највише два пензионера по домаћинству, и то да на сваког члана падне по једна трећина пензионера. Пошто желимо да градимо хумано и социјално одговорно друштво онда треба праведно и да расподелимо пензионере како би сваки грађанин имао некакве редовне приходе;

- на печење ракије неће се уводити порез, ни на колекционаре вина;

- ко закоље прасе, да плати пореза до двајес'од'сто. Ко је' печење на ову кризу да плати порезу до половине поједеног (глава глави, плећа харамбаши а фукара може и ребара);

- кад ко-год умре, а мора се мрети - ко и живети, да чланови његове породице плате порез на смрт, јер се држава својски трудила својим поступцима да покојник што пре оде са овога света, па је ред да се неко одужи и држави која несебично гура своје грађане у превремену смрт, да не би дочекали правовремену пензију која би по моме предлогу требала да оде на законски минимум од 70 година радног стажа за мушкарце и 65 за жене (ипак су то нежнија створења) – замислите која је то уштеда за државу и пензиони фонд.

Држејшији мој, ако смем да кажем, рождатељу (саме речи идеду овако). Имам још мноштво разног мисленија, о томе како уштедети и убирати дукате, али ми ум застао (све ми на памети оно право првог брачног ноћенија). Ко ће свега да се присети, усталом. Кад будем у поблизу Ваше сене и владанија, делаћу у ходу, много ћу још дати експертскијих предложенија, па ћу дописивати разне реформическеје правице, како би све било устваобранитељски утемљено. Па ваљдак сам, дајте ми опростеније, јebeneји експертимисимус. Ви, држејшији књаз, протолкујте ово сочиненије, па ми ситну књигу одвратите. Са сажаљенијем што ономад не могадох пристићи на спонтано исказаније љубови према Вами и подршке Вашем владанију, ваш (са малим „в“) штователни слуга....

ПС

Пожурите са одговором и постављењем на функцију, комшиница са петог спрата следећи месец удаје прелепу кћер!!!

ТЕЛЕ(ВИДЕНИЈЕ)

(препричана једна телевизијска емисија)

Сад ћу да ви исприповедам једну телевизијску емисију, ал' они са слаби живци да не читаду јер је њен ток веома искричав и драматичан. И, деца, да не гледу. Ова прича се зове „Мерлин и чаробњаци“, мада би могла да се вика и „Мерлин и Мерлинке“. Фалила је само Манчићка са „брздејом“.

Идила и хармонија: Вучић, Лазански, Басара и водитељ.

А ти Игоре: једи говна и даље

Наш народ би рек'о: легли на руду.

Наш народ би рек'о свашта: и, ништа лепо: то свакако.

Тако умиљато није било ни у Брозово време. Слобу да и не помињем: на њег' је шиљио тану ствар ко је стиг'о.

Претерујем, свакако.

Али, тако се не би понашали ни у Норвешкој. И тамо би нашли које незгодно питање за премијера.

Прво сазнасмо да ни премијер није знао шта се то ради у Службеном гласнику, да му Басара није скренуо пажњу на то. А, ти Игоре, једи говна.

И Лазански се пожали на по нешто, како је био несхваћен и цензурисан, чега сада, фала богу, нема. При том, ни да зуцне о амфибијама.

Онда премијер стаде да си хвалише: имамо мањак незапослених. Не објасни, додуше, да је то трик Службе за запошљавање која задњих месеци капом и шаком брише свакога кога може и по разним основама. И, премијер не слага. Заиста има мање евидентираних у Служби за запошљавање. То што то не значи да има више запослених, на крају и није толико важно.

Зачеврљаше. Чим премијер направи драмску паузу, сви заћуташе.

Они ћуту а он прича.

Не може више да се чека цео живот, мора да се тражи посао у приватном сектору.

Ал' ћуту достојанствено.

Нико да каже: иди ти са целим тимом мало у приватни сектор.

Зашто водитељ доведе ону двојицу нарачених: никоме још није јасно. Зашто и себе доведе? Мог'о човек сам, ништа му нисте требали.

Јес'т, немамо Мерлина, ал'немамо ни витезове округлог стола. Немамо ни Ескалибур. Остала нам само дршка од њега.

Басара фин. Лазански тих.

Ал' има успеха још, наставља премијер. Ето неки дан летео па видео да су се запослиле Катарина и Јована. То је вођа, зна сваког новозапосленог поименице. Обе.

Јест', и по 200 еврића ће добију ови поплавлјени. Па да купу по телевизор и гледу Пинк.

А, онда, ничим изазван, Лазански сасу у лице премијеру следеће питање: „Чак и викендице хоћете да обновите?“.

А, мало затим га докосури са потпитањем: „Којим темпом стиже инострана помоћ?“.

Оваквом удару, премијер се свакако није над'о. А, Басара још није ни почео да га решета питањима.

Онда би речи о најевтинијој струји коју погани Срби не штеде јер је, јел' те, јефтина. И како све у Србији појефтињује и тек ће да појефтињује.

Онда Басара погледа у сат. Свима би јасно да се нешто велико спрема. Он рече: „Нисам сигуран. Искуство, шта ли је. Шта ако поново буду поплаве. Најбоље да се сачека, па да судимо“.

Премијер би дотучен.

Добро, вели, неће бити ко бубрег у лој, ал' ће бидне боље. Од чега боље, не рече, ал' мудро додаде, да ако баш и загусти, шеик ће прискочи.

Срби су море криви за све, сви се сложише. Иначе, власт је добра, добар је и ММФ и Светска банка. Сви су добри само Срби срећу кваре.

Онда гледаоци кренуше са лавином питања јер више не могу да зову "Утисак недеље" да им тамо Бећковићка спушта слушалицу.

Госпођица Славица питаше за жандаре.

Помену премијер тугу у породици али не помену тугу у стотинама хиљада других породица што изгубише најмилије и имовину у ратовима деведесетих и бомбардовању Србије. Не помену и милионе тужних који су сада погођени његовом политиком. Де ће се човек свега сетети на тако врућој столици у студију. Никог од њих не помену реформатор.

Лазански рече: „Поигравање насловима“.

Басара: „Тако се то ради у новинама. Све су то новинарске...“.

Премијер се уозбиљи. Наста мук.

Полиција ради добро ал' још се краду кола, мајку и циберску. Ал' правосуђе не ваља.

Удари и Лазански по правосуђу. И водитељ. Ред је да се шутне грогиран и оборен противник.

Адвокати: ђене-ђене. Би и поименице који ваљаду а који не. Нека штрајкују. Ће им се каже: нема пара! Ако разуму – разуму. Ако не: ко их јебе.

Лазански: „Биће и ФАП, значи?“.

Лазански: „Неће онај да ми се јави“.

Премијер: „Ја мислим да ти се стално јавља, само по некад кад је заузет“.

Путин цабе дао акумулаторе. Имамо наше. Сви ће лету с' наши акумулатори. Биће и оба Лазара.

Басара: „А моје Ужице?“.

Премијер: „Све ће будне добро. Ал' се тешко полеће и слеће“.

Онда следише мостови, тајфуни и тајкуни

Ће се казне, не брините се. Само да се закаже суђење.

Водитељ: „Кад нас тужу онда су судови брги“.

Басара: „То је пљување, углавном“.

Марија пита: „Може ли СНС да испрати премијера?“.

Он се жацну: „Што да ме испрате, сам ћу одем кад буде требало“.

Водитељ се угризну за језик.

Ма зајебавају га на локалу, ови његови, иначе, их...

Онда сазнасмо да нам је и пореза најнижа на свету. Плаћамо ниже чак и од Аборицина.

Ће се повећа ПДВ?

Ће видимо.

Милан: „Како један човек а директор на два места?“.

Није чуло за то. Ће се провери.

Биће Београд на воду. И то не само посним данима. Значи Басара би у праву сас' поплаве, што збораше пре.

Ако не успем, сам ћу платим. Мени је најтеже. Добро је кад је само једноме тешко.

Басара: „Биће, даће бог, чим је почело да се гради, завршиће се, што не веровати, скептици бре, менталитет, народ лош, све гледу црно без игде белога, шта ћеш...“.

Колко се могло схватити све ће бидне јасно и боље већ 2017. А Басара ће тад могне да стигне до Ужица за сат времена.

Онда храст који је прича о нама.

Онда Лазански: „Јел' оно иза слика Београда или Њујорка?“.

Водитељ: „Не, то није Београд на води, то је Њујорк на води. Ставили ови са Пинка“.

Ће будне много аутопутеви. Само се не рече колко ће не кошта та зајебанција.

Па онда Бизмарк. Па Тита.

Басара: „Еј, ајд', да се нађемо опет за две године, баш је било лепо“.

Сви се сложише, премијер није уморан ал' мора да се завршава. Лазански ће можда преноси параду. Басара ће гледа код кућу.

У позадини: пријатељско чаврљање, светла се гасе. Лаку ноћ Србијо, матер ти јебем, да ти јебем!

ПОПИШАМ СЕ НА СТАТИСТИКУ

(кад је будем видео)

Ових ће дана родитељи у Србији својој деци мазати демагогију на хлеб. Подгревајући им шољу лажи пред спавање. Ујутро ће им спаковати немаштину да понесу ужину у школу. Поподне ће их дочекати са сервираним понижењем за ручак. За ручком ће незапослена глава породице рећи:

- Радујте се децо, статистике показују, и политичари говоре, да много боље живимо а тек нас чека још и боље време. Ти ћеро планирај да се удаш око 2017-те, тад ће да буде најбоље.

Деран, син, ће му одговорити:

- Дај ми мало од те статистике, треба да купим радне листове и свеске.

Мајка ће рећи:

- Статистички цене не расту, инфлације нема а ја од јуче више нисам незапослена јер су ме избрисали са евиденције службе за запошљавање пошто сам закаснила двадесет минута и нисам имала шешир на глави (ново правило за брисање). Додуше, нисам добила посао, али, кога брига, важно је да више статистички нисам незапослена.

Најстарији син, студент, рећи ће:

- И, ако сам на буџету треба да уплатим неке бодове, неке испите, неку храну, неки превоз, неке књиге. Дај ми мало од стратегије да је образовање најважнија грана у коју треба улагати, да макар платим те бодове.

Деда ће се јавити као добровољац:

- Ево, даћу ти ја, али од оних пара што су ми скинули: чим ми врате. Кад се ја борим за будућност, притрпите се и ви.

- Тата, не завлачи дете, теби ништа не скидају, ти примаш 14.000 – каже му син.

- Зато је ова влада добра – каже деда – није ми скинула ништа.

Глава фамилије ће помирљиво:

- Из Европске уније и Светске банке су дали веома позитивно мишљење што ми немамо ни динара у кући и гладујемо. Кажу да ћемо тако створити државу благостања. Ето и ММФ се радује и похваљује што нисмо набавили огрев ове године.

- Јесте – умеша се баба – али немам времена за разговор идем на посао.

- Откад ти радиш? – пита је деда.

- Па примам туђу негу за тебе као вид социјалне помоћи па морам то и да зарадим. Ајде, сине – те узе најмлађе унуче са собом да га одведе на посао, како би дете зарадило дечији додатак.

Ових ће дана, у некој другој Србији, неки други људи, примити плате, за један месец нерада и партијашења, колико не прима двадесет и више сличних породица у Србији заједно.

МАЈДАН-ПЕК: МАЈДАН-СМРЗ

(пао снег и нестала струја, а тако нам је дборо кренуло)

Основна школа у Мајданпеку. Децембар месец. Писмени задатак са темом „Стигла је зима у наш крај“:

Ст'гла је зимчка у наш крај. Кво работиш, питува ме тајко. Домаћи си работим, да ме учитељка не кара. Батали гу ту работу, зборува тајко, ће писуваш вечераске, него, вели, даидемо у шуму оште едан пут, дрвца да си спремимо, гледувај тегај што ние запао сн'г. Отидосмо у шуму, грбина ми пуцала, ал' ни то не беше главно ебање. Уфануше ни у сред шуме, не могасмо нигде да се скутамо, све ни узеше, секирче и дрвца, и пријаву написаше. Дођосмо кући дапростиш голи ки она ствар. Мајћа гледи ниш не зборува. Поче да падува сн'г, изгоре ни електрика, наебасмо начисто. Ни дрва ни домаћи, мислим се, пре'еба ме татко. Кад утече струјка беше касно да пишем а татко штеди петролеи, ебем га шкртог. Кво сад да радим, мислувам, питам га на татка, а све мнием учитељка има да ми ебе нану нанину. Кад освануло, курац, и даље нема електрика. Не види се ни слнце, наоблачило, не питувај. Татко, јопет ја велим, шта да работим за домаћи, а он вика колај работа за тоа, ће се размрзне месо ебем те блеавог. Ја немогадо диздржим реко кво ћу ја кад ме учитељка опичи преко ћукљу боли ме стојко за месо и не заврши а опичи ме тајко. Казуј да си заборавео, вика замном и пцује ме. Не'е ми право ал' немадо кућ. Срећом из школу нас испустише веле беште кући немаси струја начисто ћемо да најебемо.

Дођо кући седо да јем а татко си пије раћију и пцује, ниш друго не збори. Дојде други дан, нема струја да је ебеш. Нема струјка, ал нема ни школка. Мислим се убава работа. Ал нем ни дрвца. Татко ниш не глчи, само ме у едан ма шутну у тртичку, вели, дрући се муће даизгину а ти спиеш цел дан. Марш си напоље да си најдеш кое дрвце, бем ти оног ко те направи. Кво да работим, јопет се мислим. Кадће дојде струја, ники живи не знае. Најгоро, нигде дрвце да најдеш, размилели се љући све живо пкупили.

Сг, татко шусевит несмем на очи дамузајем. Едва чекам да дојде струа. Излзнуо напоље а не сме да улезувам внутри у ижу. Знаем ако си врнем без дрвца ћуизем преко цукле. Ломатам се туј и тамо, чекам да татко легнува да спије, знаем добро ми се не писува. А и он не може више да спие нонстоп. Поче ебење са ладноћу и мрк. Мислио сам да рипим некуд ал немадо кућ. Дизвинеш смрзну ми се гзица.

Немадосмо струју четр' плна дана. Моа душа знае како ми је било. Мислим се оне поплавке беху сунце за ову ладовињу. Примише стринка и стриц да не измрзнувам и начисто не наебем.

Таки је стгнула зимичка у наш крај, изједанпут, јопе не изненади, људи ниш не глчу, само у себ ебу матер коме треба. Саде е боље, татко се отрзнуо а јајопет идем у школу де има греање.

ПОЛИГРАФ

(умеће лагања истине)

Начула је нешто, осећао је то. Било је очигледно на основу њеног понашања. Није помогло ни цвеће, ни скуп парфем, ни обећање да ће бити љубазан према њеној мајци.

- О чему се ради драга?

- Знаш ти добро, ђубре једно!!! Зар са њом, највећом профукњачом у граду!!! Променила је више партија и мушкараца него ја чарапа.

„Значи, чула је. Ко ли ме је оцинкарио, да му мајку мајчину“, помисли он и зажали што нема неки свој, мобилни полиграфчић, па да зареди у фирми: од човека до човека. А није било ништа нарочито, тек пар сношаја са колегиницом, заједно раде, па да прекрате време. Радили неки тендер, па се време одужи.

- Драга, кунем се, све је лаж, измислили душмани.

- Лажеш, ђубре једно!

- Кунем ти се мајком.

- Тешка клетва.

- Деце ми.

- Не помињи децу, кретену један.

- Ето, ићи ћу у цркву да се закунем над иконом.

- Не верујем ти више ништа!

Није имао куд, био је притешњен до зида, морао је да иде до краја.

- Ето, спреман сам да идем на полиграф.

Она подиже поглед, ублажи изглед лица, примири се.

- Заиста, драги?!

- Да, спреман сам да идем на полиграф.

Она му приђе, загрли га. Поћута, па тихо изговори:

- Осећала сам да злобници лажу, али нисам могла да их одведем на полиграф. Љубоморни су наш складни брак, на наше међусобно поверење. Љубоморни су што је нама непријатно: како нам добро иде. Што је из дана у дан статистички све боље у нашем браку.

Онда су водили љубав. Док су пушили цигарете, у кревету, она му рече:

- Драги, ономад, кад си сумњао да сам те преварила са бившим дечком, кад сам била у гостима код мајке, и ја бих отишла тада на полиграф, али, ко је тада знао за то. Па ми тада нисмо знали ни за "Београд на води", сећаш се како смо глупи били?!

- Знам драга, ништа не брини, верујем ти као да си прошла полиграф лично код министра полиције – рече јој и помилова је по коси. Опет су водили љубав.

Увече, породична идила, домаћица се провреднила, па се потрудила око вечере. Само чисти по кући и певуши. Давно није два пута за редом. То је 200% раста у односу на прошлу годину, и око 0.5% више у односу на комшилук.

- Како је било у школи? – пита отац породице свога сина.

- Онако. Добио сам јединицу из историје.

- Како бре, што ниси учио?

- Учио сам али ме мрзи наставник, припада снагама бившег режима.

- Ма је ли, море?!

- Да, спреман са идем на полиграф и тако докажем да сам знао, да сам га победио у знању са 5 према 0, али да је он онда бацио на сто нове услове у виду питања на које нисам имао одговор.

Схвати отац да син говори истину. Али схвати и да је наставник историје у одбору странке на власти, те да је моћан човек у граду.

- Пре ћу се одрећи очинства него да покварим односе са њим – рече отац сину – и ако знам да си у праву.

- Благо мајци – умеша се и мајка – тако млад а већ спреман да иде на полиграф. Док се друга деца старомодно куну у мајку, оне је већ изнапредовао. Има мајка да ти уплати све испите на Униону, па да будеш министар привреде кад порастеш. Можда упознаш и чика Џона Незбита.

- А, ти, ћеро, што си се ућутала. Само једеш те киселе краставчиће и уздишеш. А чула сам те јутрос и кад си повраћала. Да ниси болесна?

- Нисам мајко болесна, трудна сам.

- Шта, море!!! – цикну отац.

- Нисам крива, силована сам и прислушкивана.

- Ко те прислушкивао?

- Зна се, службе. Хтеле су да сазнају шта ти муљаш са кумом.

- Добро, пусти то – спушта отац лопту – Ко те, бре, силовао?

- Онај лепо малдић, што је долазио овде.

- Па како те је забога силовао?

- Чим обучем минић, и одем код њега, још ни врата од собе не успем да закључам а он крене да ме силује.

- Јеси ли се бранила – пита је мајка са неверицом, заборавила је и она како се то ради.

- Јесам. Говорила сам му док ме је силовао: „Силуј, силуј, има полиграфа“.

- Па колико пута те је силовао, несрећо – пита сад отац.

- Не сећам се, тридесет-четрдесет пута. Кад год би отишла код њега. Једном ме је чак силовао и овде, кад сте били на слави код кумова.

- Не помињи ми више кума – викну отац – Ни мамину сестру из иностранства.

- Него – умири се отац – јеси ли спремна да идеш на полиграф?

- Наравно, никакав проблем – рече ћерка и узе да куца поруку на виберу (или се каже: вајбер?).

Сви чланови ове складне породице устадоше од стола и саосећајно загрише ћерку и сестру, таман у онај час кад она заврши поруку: „Све је прошло добро, ништа не брини, после полиграфа ме водиш на абортус. Воли те твоја кумица“.

Седница владе Србије

(ал' сад Вучићева, пре је била Тадићева)

Вучић: Јел' се вратила Маја из Ирана?

Дачић: Кренула је али су је ухапсили у Паризу, није стигла да се пресвуче, па су мислили да је терориста. Чим је пуста, иде у Лапонију.

Вучић: Јесте ли јој послали ношњу Сами народа и Ирвасе?

Дачић: Јесмо, али имамо проблема, Рудолф насрнуо на старлету из секретаријата, па смо морали да га ушкопимо.

Вучић. Па тај је гори од.... нека...

Гашић: Ја идем ових дана у Африку. Да се тамо скидам скроз го или не скроз?

Вучић: Немој скроз, да ти се не смеју. Стави неки сивимаслинасти накурњак, да знају да си из војске.

Дачић. Ја опет идем у Америку. Шта да обучем?

Вучић: Боље би ти било да научиш енглески, то је за њих довољно. И замолили су ме да ти кажем да више не певаш Миљацку по згради Уједињених нација. Добро... ајде, нека ти буде: стави један каубојски шешир на главу, то ће бити доста...

Дачић:

Вучић: ... јесте и сомбреро кад кренеш за Мексико.. тако је...

Стефановић: Мени је мало непријатно, ја треба да идем за Шкотску а ноге ми никакве, мршаве, рутаве...

Вучић: Нека иде Зорана уместо тебе, она нема проблем са мршавим ногама а и боја килта ће јој се сложити са бојом очију.

Бабић: Ваша Висости, ми као парламентарци треба да идемо у завичајну Русију, па сам мислио да се сви обучемо као козлићи.

Вучић: Козаци, Бабићу, козаци. Козлић је оно што се прескаче.

Неко викну: У званичну посету!

Вучић: Тишина тамо!

Бабић: Ја се вама дивим и физички и моментално.

Зорана: Каже се ментално. Него, шта се носи испод тог килта?

Вучић (пакосно): Питај твога компањона Мирковића.

Вучић: Збуните ме онај Вучићевић са државним ударом, потпуно сам неприпремљено отишао за Кину. Замисли, ови из протокола ме обукли као самураја. Замало да пукне дипломатски скандал. Срећом, имао сам код себе нешто воде са Мораве, па сам их умирио.

Селаковић. Ја сутра идем у Пожаревац па...

Вучић: Да ти није пало на памет, јеси чуо?

Селаковић: Добро, само да им јавим да не ушивају број.

Вучић. Добро, овако ћемо... Председник републике иде у посету Ираку. Нађите му неку ношњу, неки повез преко главе, само да не буде Курдска. И, упакујте му једно наранџасто одело, за случај да га ухвате ови из Исламске државе. А мени спремите албанску ношњу и кече, сутра идем у посету Косову, код Хашима, на преговоре, а после мало до њега, сунети сина, па идем да дарујем малог...

Вујовић: Још један стан?

Вучић: Не тог малог, бем те блесавог, кад те ни поштари не препознају...

ОПЕТ ПОЛИГРАФ (овог пута лично ОН)

Министар унутрашњих послова:

Премијер је прошао полиграф. Ево стенограма са послушања.

- Да ли сте познавали ту и ту особу?

- Не!

Биииип!

- Оппростите, погрешно сам прочитао питање: Да ли НИСТЕ познавали ту и ту особу? Одговор је, дакле, тачан. Оппростите, одговор је задовољавајући.

- Друго питање: Како се зове Бранко?
- Саша!
- Не, не, треба одговорити са "да" или "не".
- Добро, онда: не!

Биип!

У ствари је питање да ли се не зове Бранко? Браво, прошли сте полиграф а ми ми сви смо прошли тест лојалности и послушности.

- Министре, могу ли још нешто да приупитам ову справу?
- Наравно, премијеру, само изволите.
- Огледалце, огледалце....

Бууум!

Тада је отишао полиграф. А био је као нов. Није прошао ни 100.000 испитивања. Скоро му је рађена генералка. Мајстор Раде из Рипња, пре неки дан, штеловао му вентиле. Поправиће се, чим стигне донација из УАЕ.

Поред тога, ухапшен је осумњичени шофер градске линије 64абц који је само у току једног дана прошао поред стана премијера десетак пута, у оба смера, и радник градске чистоће који је два пута недељно примећен поред контејнера који се налазе непосредно поред улаза. Под полицијском опсервацијом су и сви они који раде у околним локалима, јер је примећено да свакога дана пролазе туда. Чак је примећено да и станари зграде у којој живи премијер имају тенденцију да се туда мотају. Ово су радили за нечији рачун: али нико од њих није имао фискални рачун за то.

Зато је Министарство унутрашњих послова решило да предузме додатне мере у безбедоносном смислу: у Београд је стигао Стивен Сигал. Видели сте и сами на филму шта све може.

Министар војни:

Ово се догађа по први пут у историји човечанства да је премијер једне земље најугроженији грађанин. Срамота! Обично су до сада атентатори кидисали на раднике градске чистоће. Ви мислите да је ово старо време хаоса и јавашлука када су се млади војници зајевавали на Кошарама и Паштрику. Ово је опасно време! Поред премијера који је најугроженији, на другом месту је кувар у војсци Луди Миљојко, јер му прети опасност да се попари и Баба Сера која иде по клизавим плочицама (што ја најбоље знам) и кидишу на њу пијани гости.

Али!!! Војска је спремна да их заштити и да при том пасуља буде за војску најмање три пута недељно. Ми смо спремни за све изазове.

Министар здравља:

Гласач Н.Н. на изборном месту Глува Кобила има картон у коме лепо пише да је прележао упалу мозга, што је доказ да је припремао државни удар,

јер се слатко насмејао кад је у директном преносу онај викнуо: Вучићу п... итд. срамота ме и да кажем.

Министар спољњих послова:

Није мени први пут. Па ја сам преживео и Милошевића, и Ћинђића, и Коштуницу, и Тадића... један мање или више, јебеш га....

Хор "независних" новинара и аналитичара (у даљем тексту само "хор"):
Кууууу, леееле, куууууу, леееее, оће књаза да свргну са трона! Јооој!

Министар културе и информисања:

Сат за откуцавање постављен је на "Курир".

Министарка саобраћаја:

Тешко је бити жена а имати највећа муда у Влади.

Премијер:

Немојте више да ме браните!!!

Аутор текста:

По први пут одаје признање премијеру – Вучићу, није ни теби лако са свима њима!!!

Министар за рад и социјална питања:

Извините молим вас! Нису овде угрожени незапослени, болесни и остали, јер ако падне Влада шта да радимо са Јоргованком и Бајатовићем који ће постати социјални случајеви.

Министар правде:

Ја нећу да се мешам у рад правосудних органа али је овде све јасно: криви су!!!

Министар за интеграције:

Сада када су нам обећали да ће отворити преговоре за предају Косова, они нам гурају клипове у точкове историје.

Министар финансија:

Рушење владе је почело оног дана када ја нисам био препознат у пошти.

Министар привреде:

Ако "Тенис" дође, имаћемо у Србији милион и по свиња.

Министар пољопривреде:

И не само то. Спречили смо тракторе да дођу у Београд и изврше државни удар. Тих дана се није знало где су Веља и Џо багериста.

Министар просвете:

Школе раде, што значи да влада још није срушена. 7000 динара, мало ли је?

Хор:

Кууууууу, лееелее, је ли нам је сам пао, или га нам је неко гурнуооооо....

Председница скупштине, непосредно после повратка из Ирана:

Алаху акбар!

Председник посланичке групе владајуће већине:

Акбару алах!

Курир:

Премијер диктатор!

Информер:

Диктатура над премијером!

Остали медији:

Диктатура над диктатуром!

Грађани:

Рачуни, кредити, дугови, фарме, парови...

Тајкуни:

Авиони, камиони....

Опозиција:

Нема трагова постојања и активности, нисмо успели да пронађемо такав облик живота у Србији.

Стране амбасаде:

Рушимо владу јер нас засењује њен углед у свету, па и у нашим земљама.

НУНС:

Протестујемо што нас премијер и високи функционери владајуће партије зову по именима са префиксом "драги-а". Ми знамо да их је Блер тако учио али очекујемо мало поштовања.

Патријарх:

Не заслужује човек којег сви воле да има толико непријатеља.

САНУ:

Најбољи доказ да је Влада рушена лежи у чињеници да није добила награду "Браћа Карић".

Синдикати:

Мало си нас отпустио - колико заслужујемо. Борићемо се за свако ново отпуштање!

Цамбо из Обреновца:

И мене су срушили на исти начин и исти медији. Прво су ме величали а онда су ми га сместили.

Дизниленд:

Тужићемо владу Србије за повреду ауторских права.

Руска амбасада:

Не помињите наше хеликоптере.

Нада Мацура:

У последња 24 часа у Србији није било државног удара али је забележен одређен број срчаних и можданих удара.

Хор:

Кууууку, леееле...

Премијер:

Тишина тамо, бре. Порука грађанима Србије: лако је погинути за Велику Србију, лако је борити се на Кошарама, лако је живети са 20.000 динара месечно, тешко је бити неко ко ће задовољити наше пријатеље из иностранства и ко ће заслужити похвале од Европске комисије, ММФ и Светске банке. Рекао сам вам да Немци држе реч: решили су да нам отму Косово и одржаће обећање. Ја признајем само њихов суд и ако треба неко да ме руши онда то могу бити само они који су ме и довели на власт, то јест: они!!!

Хор:

.....?????????

РЕФОРМЕ – НОВИ БАЦА У ВОЈС(К)И (било би смешно да није подсмешљиво)

Новопостављени Министар одбране, први радни дан на додатној дужности.

- Дедер, Станоје, нека кола буду спремна, треба нешто и да се ради на новој функцији. Идем да обиђем једну касарну, директно међ' војску идем, на прву линију. Да виде да сам ја један од њих и ако сам изнад њих, охохо. Уједно, мој Станоје, да ошацујем имал' чега, јел', да се тамо прода, којекуде. Знаш ли ти црни Станоје, да прошле недеље нисам затворио нити једну фабрику, улењио сам се, фали ми мирис барута у ноздрвама, море Станоје, да се мало поћерам са синдикатима!

- Господине министре, ја се уопште не зовем Станоје, ни приближно томе...

- Шта море!!! Ја ваљда најбоље знам како треба да се зове посиљни једног аутентичног српског војсковође. Кад уђемо у НАТО, онда ћеш се звати редов Рајан.

Мисли се, министар. Шта би било прикладно да обуче, следује ли га каква униформа, онај Бата је стално носио неке лепе "милитари" јакнице, лепо му стајала, истицале фигуру...

- О, Станоје, има ли какове униформе за мене?

Ћути службеник који се не зове Станоје. Не зна шта да каже. Кад су га ови из партије запошљавали у Министарство финансија није било речи о томе шта га све чека. Мислио је да је његово да дође на посао и да прима плату. Најзад, он је у Зајечару изучавао за менаџера а не за официра.

- Добро – спусти глас министар – Са тобом ћу после, кад се вратим.

Па сиђе низ степенице, напољу га је већ чекао загрејани "мерџа", ганџ нов.

- Сутра да идеш и задужиш "хамера" – рече шоферу – А сад правац Топчидер.

Брзо стигоше. Близу је. Повољна локација. Скупа земља. Биће парица. Сањиво је размишљао министар. Реши да изађе из аутомобила и да пешке крочи на тло касарне, како и доликује славном војсковођи. Провири кроз прозорче портирнице и рече сањивом војнику:

- 'Оћу унутра.

- И ја 'оћу кући, па не могу – одговори војник.

- Погледај боље ко сам ја и отвори капију, ја сам овде у радној посети.

- Нема шта да те гледам, данас нема посета, да си ми отац лично не смем да те пустим.

Министар поче да плави у лицу, од беса јашта, па дрекну:

- Ма ја нисам родитељ, моја посета је званичне природе!!!

- Онда још горе, ако нисте близак род, нема од уласка ништа. Ванредне посете може само најближи род да чини. А званично и мора да буде, ако 'оћеш да уђеш има да даш личну карту.

- Немам, нисам понео.

- Е, онда си га скроз заравнио, без личне карте не може, па да си и отац и мајка - уједно.

- Знаш ли бре ти ко сам ја?!

- Не знам и ич ме није брига, кој си да си, овдека данаске нема пролаза и квит. Нећу да ја после најевавам због тебе и да ме муштрају прекоредно.

- Зови претпостављеног, одмах!

- Како 'оћеш, само да знаш он ми је ово лично наредио. Вели: данас за цивиле нема уласка – рече војник па подиже слушалицу.

Чује министар шта говори у слушалицу и како се обраћа старешини:

- Господине водниче, нека будала, 'оће на силу да уђе а није ни родитељ...знам.. знам.. рек'о сам му... цабе..не знам, има добра кола, изгледа да је неки гастарбајтер...добро...добро....

Војник спусти слушалицу, па вирну кроз прозорче и обрати се министру:

- Сад ће дође водник, добар човек, ки лебац за војску, ал' ако га слушаш. Ако му се замериш, најebaо си. Вели, ако си сад из иностранства,

можда ти среди да се видиш на кратко, ал само овде на капију. Дај детету који евро, па се врати за викенд. Данас нема изласци и посете за војску.

Министру од муке и беса, беле власи почеше да црне. На хоризонту угледа дебелог водника, како се гега према капији. Чим је пришао, министар дрекну на њега:

- Знате ли Ви ко сам ја?

- Господине, наша војска јесте толико смањена да се сви лично познајемо, али ја не могу познавати баш сваког родитеља од својих војника.

- Ма ја нисам родитељ!

- Онда још горе, од посете нема ништа, војска је на занимању.

А онда се обрати војнику из портирнице:

- Што си ме звао, ако није родитељ?!

- Рек'о сам вам лепо, нисте чули...

- Рек'о си ти, курац мој!

- Ма ја сам Министар одбране, дал' сте ви свесни шта радите!!!

- Зајеби ту причу – рече му водник – Те гилептерске форе остави за улицу. Наш министар је Бата Керамика, како га из милоште зове војска. А ти се склони да не зовем полицију, да те апсе због лажног престављања.

- 'Оћу команданта касарне!!! – поче да виче минсиатр.

- И ја 'оћу да јебем Весну Змијанац, па не могу. Јес' море, сад ћу да акам пуковника зарад сваке будале која се накачи на КПС. То што си ти гастарбајтер, буразеру, мене се не тиче, ни колико си зарадио, и то ме баш заболе, ал' немој на мене да се издркаваш јер ја знам и другачије да причам. Ако ти се не свиђа а ти нађи себи другу државу.

Схвати министар, толико глуп ипак није, да од овога посла, на овај начин, нема ништа. Узе телефон, па директно Њега назва. „Така и така ствар, завера у току, Ваше рушење у плану, обавестите "Информер", војска вас руши....“.

Не прође пар минута, зазвони телефон у канцеларији команданта касарне.

- Трчи доле несрећо, министар ти стоји на капији.

Несрећни пуковник зграби шапку, па трк пут улаза, успут проклињући злу судбу што га снађе тик пред пензионисање. Кад се приближи, имађаше шта да види: водник уврнуо руку неком седом брадоњи и гура га од капије, док овај виче из мозга „знате ли ви ко сам ја?!“, војна полиција оборила на земљу обезбеђење министра и праве "селфије", а војник са портирнице записује таблице и окреће "Лазу Лазаревић". Чуо га је само како каже у слушалицу: „Јел сте ви задужени за ове Наполеоне и Тите...“. Схвати пуковник да је начисто награбусио.

- Остав!!! – даде наредбу пуковник, те приђе и салутира – Господине министре, стање у касарни редовно, итд. итд.

Војник са портирнице се прекрсти а водник у последњем тренутку заустави свој чувени "мај-гери" који је летео према кицошки поткресаној бради. И војни полицајци пустише обезбеђење уједно кад су пустали слике на "фејсбук".

- Нечувено!!! – викну министар – Скандал!!! Ко може мене данас у Србији да не препозна, бога ли вам вашег. Ово ћете да добијете оних десет хиљада, што вам је обећано – показујући рукама место на коме је само трен пре тога била водникова нога.

Пуковник поцрвенео, гледа у земљу, зна готово је. Покушава да извади ствар:

- Млада војска, гос'н министре, гуштери такорећ. Они никад нису видели ни неког генерала а камоли такве величине као што сте Ви.

Ово мало као да орасположи министра.

- Добро, добро, аједмо у обилазак касарне. Оног са портирнице и водника одмах да прекомандујете, цидните их негде доле, у Лесковац, па да виде, мајке им га, како ће следећи пут да ме препознају и затворених очију. Ја се не скидам са телевизије, бре.

- Нема проблема, гос'н министре, све ће да буде како кажете. Схватите, телевизор нам не ради већ месецима, нема коме нисам писао, цаба. А, што се тиче прекоманде, још и боље, обојица су из Лексовца, па макар да им више не плаћамо одвојени живот.

- Шта море?! Они треба да буду кажњени а не награђени. Преместите их у Младеновац, Обреновац, снађите се пуковниче, дајте мало самоиницијативе.

- Али гос'н министре, тамо немамо објекте!

- Преместите их у пошту, они ће већ знати са њима, и ни реч више о томе.

Наста мучна тишина. Чуо се само бат корака по асфалту. Да прекине то и мало релаксира атмосферу, пуковник проговори:

- А како је у Крушевцу, хладно, ал' стандард, јеби га. Свака част за Цецу, јесте ли је питали пре концерта како је Вељко!

ПС

Пуковник В.Ц. је после два дана премештен и постављен за шалтерског радника поште петог реда у Вукојебици. Водник и војник са портирнице су на основу нове доктрине коју је усвојила влада по хитном постуку и изгласала скупштина још хитније, отпуштени као непотребни у новој организацији војске. Војни полицајци су заменили старо министрово обезбеђење.

